

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

23. ČERVNA 2002

Z obsahu:

Znovuzbudovaný Jeruzalém

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
5. června 2002
- strana 2 -

1. červenec - svátek Nej-
světější Krve Pána Ježíše
- strana 4 -

Nejdražší Krev našeho
Pána Ježíše Krista
- strana 4 -

Starý, nemocný papež
- strana 6 -

Apoštolové sv. Petr
a Pavel
- strana 7 -

Ze života P. Antonína
Šuránka (1)
Ladislav Jílek
- strana 8 -

Rudá hvězda proti Kříži
- strana 10 -

Mnišský život - příklad
pro všechny křesťany
Z promluvy Jana Pavla II.
v Rilském klášteře
v Bulharsku
- strana 12 -

Dal život za své přátele
Vzpomínka na
znojemského faráře
F. K. Nesrovnala
- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (25)
Četba na pokračování
- strana 14 -

EDITORIAL

Kristova výkupná oběť se neodehrávala v nějaké abstraktní a pouze duchovní rovině, ale ve zcela konkrétní a hmatatelné podobě nejkrutějšího lidského utrpení Syna člověka, při kterém v hojně míře tekla nejsvětější Kristova krev, od krvavého potu v Getsemanech přes krveprolití při nelidském bičování a korunování trním až po rány v rukou a nohou a setníkovým kopím otevřený bok.

Úcta k Ježíšově Nejdrahocennější Krvi má v Církvi své opodstatnění a svou tradici. Až do liturgické reformy slavila Církev prvního července slavnost Nejdrahocennější Krve našeho Pána Ježíše Krista (duplex I. třídy). Úctě Nejdražší Krve Páně býval v lidové zbožnosti zasvěcen celý měsíc červenec. Svátý otec Jan Pavel II. tento svátek loni znovu připomněl. Tento svátek (původně na 1. červencovou neděli) ustanovil blahoslavený Pius IX., a ihned nato se mohl vrátit z vyhnanství do Říma. Tato úcta k Nejdražší Krvi Pána Ježíše, šířená sv. Gasparem de Bufalo, již předtím zastavila v Římě katastrofální morovou ránu. Reformátoři liturgického kalendáře, kteří původní slavnost Nejdražší Krve Ježíše Krista prostě vloučili do slavnosti Božího těla, nedocenili vznešený a posvátný rozdíl ve spiritualitě těchto dvou slavností a odpovídající hluboký společný, a přece odlišný smysl úcty s nimi spojený.

Proč máme uctívat Ježíšovu Nejsvětější Krev? Je to ta nejvyšší cena, jakou nabídl světu Otcí za naše vykoupění. Pán Ježíš sám ve svých zjeveních omilostněným duším vyslovuje přání, abychom tuto cenu stále měli před očima a abychom se s ním v oběti jeho Nejsvětější Krve spojovali a obětovali ji Otcí za spásu světa. (Je tomu tak např. i v Korunce k Božimu milosrdenství.) Tato úcta tedy neslouží roztouženým srdcím k uspokojení sentimentálních citů, nýbrž k záchraně duší a spásě světa.

Tato úcta nabývá zvláštního významu v dnešní době, která ztrátu úcty k člověku dává najevo také neúctou k lidské krvi. Pohled na prolitou lidskou krev není pro člověka příjemný a v tomto odporu je něco zcela přirozeného a sebezáchovného, protože krev, která znamená život, by vlastně nikdy lidské tělo neměla opustit, a jestliže se objeví před lidským zrakem, je to vždy hroživé znamení, že se děje se něco, co ohrožuje samotný lidský život. Je projevem zvláštní lidské zvrácenosti a otupělosti, když v současné době média s velkou oblibou naturalistickým způsobem vystavují na odiv prolitou krev (ať už jde o následky skutečných neštěstí a zločinů,

Pokračování na str. 5

Znovuzbudovaný Jeruzalém

Žalm Jeruzaléme, oslavuj Hospodina je křesťanské liturgii velmi drahý. Často ho zpívá a aplikuje ho na Boží slovo, které rychle běží po zemi, ale také na Eucharistii, pravou jadrou pšenici, kterou nám Bůh dopřává, aby sytil hlad člověka (srov. v 14-15).

Úcta k Božimu slovu

Origenes v jedné z homilií, přeložených a rozšířených na Západě sv. Jeronýmem, komentuje tento žalm a spojuje právě Boží slovo a Eucharistii: »My čteme svatá Písma. Myslím, že evangelium je Kristovo tělo; myslím, že svatá Písma jsou jeho nauka. A když říká: Kdo nebude jíst mé tělo a pít mou krev (Jan 6,53), ačkoliv tato slova je možno chápat také jako Tajemství (eucharistické), nicméně Kristovo tělo a jeho krev jsou skutečně slova Písma, je to Boží nauka. Když se obracíme k Tajemství (eucharistickému) a upadne nám úlomek, cítíme se ztraceni. A když nasloucháme Božimu slovu a našim uším se dostává Boží slovo a Kristovo tělo a jeho krev, a my myslíme na něco jiného, jakému a jak velkému nebezpečí se nevystavíme?« (74 Omelie sul Libro dei Salmi, Milán 1993, s. 543-544)

Badatelé poznamenávají, že tento žalm je třeba spojit s předchozím a tak vytvořit jedinou skladbu, jak je tomu v hebrejském originálu. Je to totiž jeden souvislý zpěv ke cti stvoření a vykoupění, které vykonal Hospodin. Otevírá se radostnou výzvou ke chvále: *Chvalte Hospodina, neboť je dobrý, opěvujte našeho Boha, neboť je milý, zaslouží si chválu* (Ž 146,1).

Jestliže zaměříme svou pozornost na úryvek, který jsme právě slyšeli, můžeme rozlišit tři prvky chvály uvedené výzvou, která se obrací k svatému městu Jeruzalému, aby chválilo a oslavovalo svého Pána (srov. Ž 147,12).

Jestliže zaměříme svou pozornost na úryvek, který jsme právě slyšeli, můžeme rozlišit tři prvky chvály uvedené výzvou, která se obrací k svatému městu Jeruzalému, aby chválilo a oslavovalo svého Pána (srov. Ž 147,12).

Opevněné město

V prvním momentu (srov. v. 13-14) vstupuje na scénu historický Boží čin. Je popsán řadou symbolů, které představují dílo ochrany a opory, jakou poskytuje Hospodin městu na Siónu a jeho dětem. Především se tu připomínají závory, které zpe-

ňují a činí nedobytnými jeruzalémské brány. Snad tu žalmista naráží na Nehemiáše, který opevnil svaté město, znovu postavené po trpkém zážitku babylonského exilu (srov. Neh 3,3.6.13-15; 4,1-9; 6,15-16; 12,27-43). Brána je kromě jiného znakem, který označuje celé město v jeho soudržnosti a klidu. V jeho vnitřku, představeném jako bezpečné lúno, se synové Siónu, to znamená měšťané, těší pokoji a klidu, přikrytí ochranným pláštěm Božího požehnání.

Dar pokoje a bezpečí

Obraz radostného a pokojného města je oslavován jako nejvyšší a drahocenný dar pokoje, který zajišťuje bezpečnost hranic. Ale právě proto, že pro Bibli pokoj – shalom není negativní pojem, který vyjadřuje nepřítomnost války, ale pozitivní představa dobra, blahobytu a prosperity, je zde důvod, aby žalmista hovořil o nasycení jadrou pšenicí, tj. znamenitým obilím s klasy ja-

ko lusky. Hospodin tedy zpevnil hradby Jeruzaléma (srov. Ž 87,3), sem dal sestoupit svému požehnání (srov. Ž 128,5; 134,3) a rozšířil je na celou zemi, daroval pokoj (srov. Ž 122, 6-8), nasýtil své děti (srov. Ž 132,15).

V druhé části žalmu (srov. Ž 147,15-18) se Bůh představuje především jako Stvořitel. Dvakrát se totiž poji jeho tvůrčí dílo se slovem,

které otevřelo způsob bytí: Bůh řekl: »Bud' světlo!« A bylo bylo světlo... *Posílá své slovo na zem...* (srov. Gn 1,3; Ž 147,15.18).

Koloběh života

Z příkazu Božího slova propukají a ustávají se dvě základní období. Na jedné straně dává Hospodin sestoupit na zem zimě, pitoreskně představované sněhem bílým jako vlna, jiným podobným popelu, krupobitím přirovnávaným k drobkům chleba a ledem, kterým všechno tuhne (srov. v. 16-17). Na druhé straně, a to znovu z Božího příkazu, vane teplý vítr, který přináší léto a dává roztát ledu: vody dešťů a potoků mohou volně stékat, aby zavlažily zemi a zúrodnily ji.

Boží slovo je tedy u kořenů zimy i tepla, cyklu ročních dob a koloběhu života

Pokračování na str. 5

Bezmocnost mocných

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo

Dříve než se dnes sejdeš s Pánem, připrav se na jeho lekci tím, že se poučíš ze zkušenosti proroka Jeremiáše. To, co napsal půl tisíciletí před příchodem našeho Pána, jako by napsal dnes. Odkud se najednou vzalo tolik nepřátel? Hrůza ze všech stran! A co horšího, *ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád*. Jestliže máš podobné zkušenosti jako starozákonní prorok, můžeš z toho poznat, jak prastará je praxe a taktika Božích odpůrců. Ti, kterým je Boží poselství nevhod, chtějí se vždy pomstít především na tom, kdo je přináší.

To je skutečnost, kterou Pán nemůže opomenout, když připravuje své vyvolené učedníky na jejich apoštolské poslání. Říká ti zcela otevřeně že jako jeho posel nebudeš mít na růžích ustláno. Spíše naopak. Věci mohou zajít tak daleko, že bude v sázce i tvůj život. Být hlasatelem Ježíšova poselství světu znamená vystavit se pomluvám, pohrdání a pronásledování. Dostatečný důkaz ti o tom dává nejen dvoutisíciletá historie Kristovy Církve, ale i současné zkušenosti. Neustále přicházejí nejen zprávy o nových mučednících, ale i skutečnost, že je třeba počítat s úkladnými a záladnými nepřáteli i ve vlastních řadách. *Vydá na smrt bratr bratra.*⁽¹⁾

Může tě tak nepříjemně překvapit bratr, který se zaprodal, nebo zaprodanec, který se převlékl za bratra. Lidé z vlastní rodiny se s člověkem znepráteli. Pod Pánovým vedením se musíš vyrovnat s paradoxem, že ten, který je Lásky, přišel nejen spojovat, ale i rozdělit syna s otcem, dceru s matkou a snachu s tchýní. Toto rozdělení se nedá překlenout tím, že se budeme objímat se zavřenými očima, protože je to rozdělení mezi těmi, kteří s Kristem shromažďují, a těmi, kteří bez Krista rozptylují.⁽²⁾

Pán tě na to upozorňuje především proto, aby posílil tvou důvěru. Ať se tito protivníci jakkoliv skrývají a spoléhají na svou moc či postavení, před zraky Hospodina nic neznamenají. *Nebojte se jich! Nic není tak zahaleno, aby to nebylo jednou odhaleno. Nic není skryté, co nebude poznáno.* Mohou se přetvařovat a maskovat před lidmi, ale Bůh je velmi dobře zná a ujišťuje nás slovy svého Syna, že není nejmenšího důvodu, abychom se dali zastrašit. Naopak. Žádá od nás, abychom otevřeně a veřejně ze střež hlásali nepokrytě jeho pravdu a odhalovali i nejpodlejší lež vhod i nevhod.

Je třeba počítat s tím, že proti nám tak či onak zasáhnou. Ježíš ví dobře, o čem mluví. Jeho samého čeká stejný úděl. Ježíš ti přece sám proslapává cestu ke slávě svým ponižením, utrpením a nejmocnější smrtí, kterou oslavil Otce. I v době,

která si tolik zakládá na lidských právech, bezpečnosti a nedotknutelnosti, se můžeš kdykoliv stát obětí fyzického či psychického násilí jen proto, že neochvějně stojíš za Kristem a hlásáš jeho pravdu. Ale neboj se těch, kteří zabíjejí tělo. Duši nemohou zabít. Duši bys mohl zabít jen ty sám, kdybys ze strachu nebo ze zistnosti opustil cesty svého Pána.

Aby upevnil tvou důvěru a vyzbrojil tě jistotou i pro ty nejsvízelnější situace, učí tě, abys měl stále před očima nikoliv četnost svých nepřátel, ale moc a dobrotu tvého nebeského Otce. Nic z toho, co se na tomto světě děje, ani ty nejpodlejší a nejtajnější úklady se nevymykají z jeho otcovské prozřetelnosti. Žádné stéblo trávy, sebemenší ptáček, ani jeden jediný vlas z tvé hlavy není pro něho tak malý a nepatrný, aby mu nevěnoval všechnu potřebnou pozornost. Jestliže s takovou laskavou starostlivostí pečuje o všechno to, co pomine, čím více mu ležíš na srdci ty, kterého stvořil ke svému obrazu a pro svou lásku. Dej se mu bezvýhradně k dispozici a neboj se, máš větší cenu než mnoho vrabců. Máš nesmírnou cenu právě proto, že jsi schopen oslavit Boha i obětí svého života. Čím více ti ubližují jeho i tvoji nepřátelé, tím větší ti dávají příležitost vzdát chválu tvému Stvořiteli a Pánu: *Pro tebe, Bože, jsem snášel potupu, svým bratrům stal jsem se cizincem. padají na mne urážky těch, kdo urážejí tebe.*⁽³⁾ Když byli apoštolové poprvé zbičováni, odcházeli s radostí, že byli uznáni za hodné trpět pohanu pro jeho jméno.⁽⁴⁾ Tváří v tvář divokým šelmám zpívali mučedníci radostné hymny na oslavu svého Pána.

Vždyť jediný smyslem tvého života je také oslavit svého Pána. Poděkuj mu z celého srdce, že tě pozval mezi své přátele a že tak celý tvůj život může být jedinou obětí chvály. I z drobných snítek všedního sebezapření se dá uvít věnec věrnosti a skrytého mučednictví. Dokud od tebe nežádá svědectví krve, oslavuj ho tím, že se skutečně přiznáš před lidmi ke Kristu, a to nejen slovy, ale celým svým životem hodným křesťana – tedy nositele Kristova jména. Situace, ve kterých se ocitáš uprostřed světa, který zapomněl na svého Tvůrce, mohou se pro tebe stát snadno zdrojem ponížení a utrpení. Není snadné zachovat autentickou tvář Kristova učedníka mezi těmi, kteří s takovou samozřejmostí vynášejí a praktikují pohanský způsob života, zvláště když se i tvoji bratři přizpůsobují tomuto světu⁽⁵⁾ a ty, kteří zůstávají věrní, stíhají posměchem a utlačují. Obětuj to Pánu, který je s tebou, raduj se, pookřej na srdci, když hledáš Boha. *Hospodin slyší chudáky, nepohrdá svými vězni. Necht' ho chválí nebe i země.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 10,21; ⁽²⁾ srov. Mt 12,30; ⁽³⁾ resp. žalm 68;

⁽⁴⁾ Sk 5,42; ⁽⁵⁾ srov. Řím 12,2; ⁽⁶⁾ resp. žalm 68

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 20,10-13

Jeremiáš řekl: Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“ Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni. Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

2. čtení – Řím 5,12-15

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka Ježíše Krista.

Evangelium – Mt 10,26-33

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střež! A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nespadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci.

Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

1. ČERVENEC - SVÁTEK NEJSVĚTĚJŠÍ KRVE PÁNA JEŽIŠE

My všichni potřebujeme Kristovu Krev, protože všichni potřebujeme vykoupení. A bez Ježíšovy Krve není vykoupení. Aby nás vykoupil, prolil za nás Spasitel svou Krev. Budme si toho stále vědomi a obnovujeme často své

ZASVĚCENÍ NEJSVĚTĚJŠÍ KRVI JEŽIŠE KRISTA

S vědomím své nicoty a Tvé vznešenosti, milosrdný Spasiteli, vrhám se Ti k nohám a děkuji Ti za nesčetné projevy milosti, které jsi prokázal mně, nevděčnému tvorů, zvláště tím, že jsi za mě prolil svou nejdražší Krev, abys mě vysvobodil z moci Satana. V přítomnosti své milé Matky Panny Marie, svého anděla strážce, svého svatého křestního patrona a celého nebeského dvora zasvěcuji se, nejmilejší Ježíši, s upřímným srdcem dobrovolně Tvé nejdražší Krvi, kterou jsi vysvobodil svět od hříchu, smrti a pekla.

Slibuji Ti, že s Tvou milostivou pomocí budu ze všech svých sil probouzet a šířit úctu k Tvé nejdražší Krvi a ceně našeho vykoupení, aby všichni ctili a oslavovali Tvou drahocennou Krev, hodnou veškerého klanění. Chtěl bych tím způsobem odčinil své nevěrnosti proti Tvé drahocenné krvi a dát Ti dostiučinění za četná znesvěcení, která lidé působí nejdrahocennější ceně své spásy. Chtěl bych také odčinil své vlastní hříchy, svůj chlad a všechnu neúctu, kterou jsem urážel tebe, ó nejdražší Krvi.

Shlédni na mě, milý Ježíši, obětují Ti lásku, úctu a klanění Tvé nejsvětější Matky, Tvých věrných učedníků a všech svatých, které vzdávají Ti nejdražší Krvi, a prosím Tě, abys mi odpustil mou dosavadní nevěrnost, chlad a všechny mé urážky.

Božský Spasiteli, pokrop mne a všechny lidi svou nejdražší Krví, abychom nyní Tebe, ukřižovanou lásku, z celého srdce milovali a ctili a byli navždy hodni ceny zaplacené za naše vykoupení. Amen.

Nejdražší Krev našeho Pána Ježíše Krista

V průběhu jeho velkopátečního utrpení představuje bičování to největší krveprolití, kterému byl Pán podroben. Abychom si přiblížili tuto krutou část Ježíšových muk a uvědomili si živěji nekonečnou cenu Ježíšovy Krve, zamysleme se nad jednou částí z knihy »Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista«, kterou na příkaz církevních představených napsala omilostněná duše Luisa Piccarreta (viz Světlo 28 a 29/1999) podle toho, co rok co rok prožívala v pašijovém týdnu. Tato kniha je vlastně celodenní pobožností, která probírá 24 hodin Ježíšova utrpení jednu po druhé. Bičování spadá do období mezi 8.-9. hodinou.

Ježíšovo bičování

Můj nejčistší Ježíši, už jsi u sloupu. Zdivočelí vojáci tě svlékají, aby tě k němu připoutali. Ale to nestačí. Svlékají tě z tvých šatů, aby krutě zmasakrovali tvé nejsvětější tělo. Moje Lásko, můj Živote, omdlévám bolestí, když tě vidím nahého. Třeseš se od hlavy až k patě a tvůj nejsvětější obličej se zardívá panickým studem. A jsi tak otřesen, že se nemůžeš udržet na nohou, padáš u paty sloupu a vojáci tě zvedají, nikoliv aby ti pomohli, ale aby tě mohli spoutat.

Berou provazy a svazují tvé ruce, a to tak krutě, že ihned opuchnou a ze špiček prstů teče krev. Pak z oka na sloupu visí provazy a řetězy, kterými tě přivazují ke sloupu tak pevně, abys nebyl schopen nejmenšího pohybu, aby se na tobě mohli vyřádit.

Můj obnažený Ježíši, dovoli mi, abych si ulevila pláčem, jinak nevydržím dívat se na tebe, jak trpíš. Cože? Ty, který odíváš stvořené věci, slunce světlem, nebe hvězdami, rostliny listy a ptáky peřím, ty obnažen? Jaká smělost! Ale můj milující Ježíš mi říká světlem, které vyzařuje z jeho očí:

»Mlč, dcero. Je nutné, abych byl obnažen za všechny ty, kteří se obnažují bez studu, kteří svlékají svou nevinnost, všechno dobro a ctnosti, svlékají mou milost a oblékají veškerou hrubost a žijí životem surovců. Svým panickým zarděním jsem

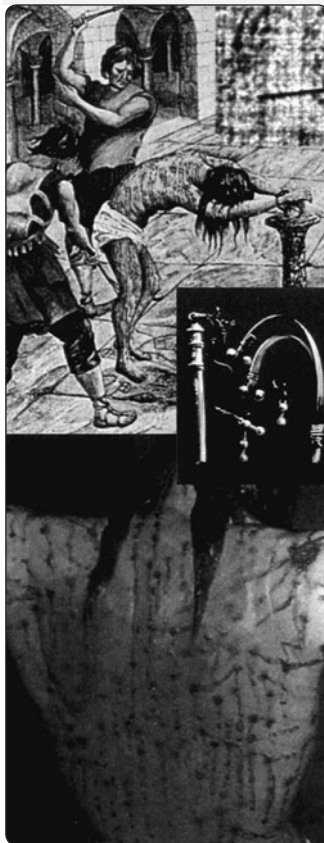
*Římské bičování,
rekonstrukce ran
po římském bičování*

chtěl odčinil tolik nestoudností, změkčilostí a smyslných zalíbení. Dávej proto pozor na to, co dělám, modli se a odprošuj se mnou a uklidni se.«

Bičovaný Ježíši, tvoje láska jde od extrému k extrému. Vidím, jak katané berou dűtky a bijí tě bez milosti, až zsiná celé tvé nejsvětější tělo, a bičují tě

Vy se ptáte, co Kristus vykoupil? Jen se podívejte, jak mnoho dal, a přijďte na to, co vykoupil. Krev Kristova, to je ta cena! Co může vyvážít tak vysokou cenu? Nic jiného, než celý svět, nic jiného, než všechny národy. Za celý kosmos vydal všechno, co bylo jeho.

Sv. Augustin

s takovou krutostí a zuřivostí, že jsou brzy unaveni. Ale přistupují další dva. Berou ostnaté tyče a bijí tě tak, že z tvého těla začínají téci potoky krve. Tlučou tvé tělo, dělají v něm rýhy a zaplňují je ranami. Ale to nestačí. Přistupují ještě jiní dva se železnými řetězy opatřenými háčky a pokračují v mučení. Při prvních úderech se bičované a mučené tělo trhá a útržky padají na zem. Obnažují se kosti a krev teče tak hojně, že vytváří kolem sloupu kaluže.

Můj Ježíši, moje obnažená láska, zatím co ty jsi v přívalu ran, já se schyluji k tvým nohám, abych mohla mít účast na tvém utrpení a byla celá pokryta tvou nejdražší krví. Každý úder, který přijímáš, je ránou pro mé srdce o to více, že slyším tvé vzdechy, které jinak není slyšet, protože bouře ran kolem všechno přehlušuje. A mezi svými vzdechy mi říkáš:

»Vy všichni, kteří mě milujete, pojdte a učte se pravému hrdinství lásky. Pojdte uhasit v mé krvi žízeň svých vášní, žízeň svých ambicí, marnivosti a náruživosti, toliké smyslnosti. V této mé krvi naleznete lék na všechno vaše zlo.«

Tvůj nářek pokračuje:

»Pohleď na mě, Otče, jak jsem bičován tímto přívalem ran. Ale to nestačí: Chci, aby na mém těle vzniklo tolik ran, abych v nebi svého lidství vytvořil dostatek místa pro všechny duše, abych sám na sobě zajistil jejich spásu a dal jim tak možnost přejít do nebe božství. Můj Otče, každá rána těchto dűtek ať odčiní před tvou tvář všichni druhy hříchů, jeden po druhém, a tak, jak bijí mne, ať od-

pustí těm, kteří je bítí. Tyto rány ať zraní srdce tvorů a hovoří jim o mé lásce, aby je posílily a aby se mi podrobili.«

A když to říkáš, je tvoje láska i uprostřed největší bolesti tak velká, že takřka povzbuzuješ katany, aby tě bili ještě více. Můj zkrvavený Ježíši, tvoje láska mě drtí, cítím, že mě připravuje o rozum. Tvoje láska neumdlévá, zatímco katané jsou u konce svých sil a už nemohou pokračovat ve svém bolestném mučení. Uvolňují tvé pro-

vazy a ty padáš jako mrtvý do své vlastní krve. A při pohledu na cáry svého těla cítíš, že umíráš bolestí a vidíš v těch odtržených částech svého těla duše, které se od tebe odloučily. Jak velká je bolest, kterou musíš polykat ve své vlastní krvi.

Můj Ježíši, dovol mi, abych tě vzala do náruče, abych tě trochu ošetřila svou láskou. Líbám tě a svými polibky uzavírám do tebe všechny duše, aby se žádná z nich už neztratila. A ty mi požehnej.

Když jsem jednou v neděli rozjímala před obrazem našeho ukřižovaného Pána, byla jsem velice dojata krví, která vytékala z jeho božských rukou. Pocítila jsem velkou bolest při pomyslení, že tato krev stéká na zem, a nikdo se nepokouší ji zachytit. Rozhodla jsem se, že se v duchu postavím u paty kříže, abych tuto božskou rosou, která kape z kříže, zachycovala. Pochopila jsem, že ji pak mám vylévat na duše.

Sv. Terezie z Lisieux, učitelka Církve

ZNOVUZBUDOVANÝ JERUZALÉM... - pokračování ze str. 2

v přírodě. Lidstvo je pozváno, aby poznávalo a děkovalo Stvořiteli za základní dar vesmíru, který ho obklopuje, dává mu dýchat, živi ho a zachovává.

Dar Zákona

Přístupme nyní k třetímu poslednímu momentu našeho hymnu chvály (srov. v. 19-20). Je to návrat k Pánu dějin, od něhož vše vyšlo. Boží slovo přináší Izraeli ještě větší a drahocennější dar, onen dar Zákona, Zjevení. Je to specifický dar: *Tak nejednal se žádným národem, nezjevil jim svá přikázání* (v. 20).

Bible je tedy pokladem vyvoleného národa, k němuž je třeba přilnout s láskou a věrnou náklonností. To je smysl slov, která v Deteronomiu pronáší Mojžíš k Židům: *Který velký národ má zákony a usta-*

novení, jako je celé toto zákonodárství, které vám dnes předkládám? (Dt 4,8).

Psaný a nepsaný zákon

Jako jsou dva velké slavné Boží činy ve stvoření a v dějinách, tak existují dvě zjevení: jedno zapsané v samé přirozenosti a otevřené všem, druhé darované vyvolenému národu, který má o něm svědčit a sdělit ho celému lidstvu, a které je obsaženo v Písmě svatém. Dvě rozličná zjevení, ale jeden je Bůh a jediné je jeho slovo. Všechno se stalo skrze Slovo, řekne v Prologu evangelia Jan, a bez něho není nic z toho, co povstalo. Slovo se tedy stalo tělem, tzn. vstoupilo do dějin a zřídilo si svůj příbytek mezi námi (srov. Jan 1,3.14).

*Bolletino Vaticano 5. 6. 2002
Mezitituky redakce Světla*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

nebo o vyumělkované »krváky«) a snaží se udělat vyhledávanou podívanou z toho, co by se vůbec nemělo vyskytovat. Otupuje se tak záměrně přirozený cit, který je součástí pudu sebezáchovy i úcty k životu a k člověku.

Důsledky takové otupělosti je bolestně poznamenáno uplynulé století, nejkrvavější období lidských dějin vůbec, které je dějištěm toho, jak rudý a hnědý drak jednoznačně spojují nenávisť k Bohu s nenávisť k člověku, především k tomu, který Boha ctí a miluje. Tyto šelmy ovšem ani dnes nejsou mrtvé. Především různé bolševické ideologické i praktické vynálezy se hluboce jako zcela samozřejmé zabydly v myšlení mnoha lidí, kterým jako by už vůbec nevadilo, kolik krve právě tato ideologie cynicky prolila. Míru otupělosti jejich současných představitelů a zastánců dokládá fakt, že se dodnes se za to ani nezastyděli, natož aby se omluvili.

Je však jeden obraz krve, před kterým nesmíme zavírat oči a který by člověkem měl skutečně otrást, a to je pohled na nejdražší Krev, kterou prolil nevinný a nejsvětější Bohočlověk za naši záchranu a spásu, aby proměnila lidská srdce a aby místo bratrovražedné nenávisť zaujala vzájemná láska. Jak dosvědčují ti, kteří měli tu milost přímo nazírat Ježíšovo umučení, takový pohled nejen že nás neotupuje, ale naopak prohlubuje naši citlivost a naši vnímavost, protože nám ukazuje a dokládá nejnázornějším a nejdrastičtějším způsobem nekonečnou lásku Toho, který dal za nás v obět svůj život.

Abychom hrůzu a nekonečnou cenu tohoto krveprolití měli před očima a nikak si je nezakrašovali ani nezastírali žádnými eufemismy, připomíná nám je Pán také tím, že nám čas od času posílá své služebnice a služebníky, kteří na svém těle nesou viditelně jeho rány a připomínají jeho umučení. K nim patří v nejnovější době sv. P. Pio. Ovoce svatosti, které od dob apoštolů vykvetlo a stále vykvetá z Kristovy Krve, je vedle milionů obětí násilí neméně výmluvnou tichou obžalobou všech, kteří by chtěli Kristovo jméno a jeho učedníky definitivně vyhladit ze světa.

Starý, nemocný papež

Může papež vůbec odstoupit? Má odstoupit, když je chorý? Kdo by byl pak jeho nástupcem? Spekulací je hodně, nicméně zbytečných.

Invalidní vozík je vždy připraven, před každou velkou liturgickou slavností se starají kardinálové a preláti, jak účast na nich Janu Pavlu II. ulehčit. Jan Pavel II. se stal starým, věčným mužem. Již téměř čtvrt století zdobí portrét tohoto Poláka výkladní skříně obchodů a restaurací ve Vatikáně. Na mnoha zobrazeních je k vidění ještě »mladý« papež, se silnou, mladistvou postavou, vzprímeným držením těla, a na některých snímcích dokonce s šelmovským úsměvem.

Tyto snímky už zežloutly, některé vybledly. Skutečnost je dnes jiná. Když se o Velikonočních rozšířila zpráva, že Jan Pavel II. některým obřadům mohl být přítomen, ale nemohl je sám celebrovat, byl to pro veřejnost signál dalšího stupně zjevného poklesu tělesné kondice současného papeže.

Celestin V. odstoupil

Každý papež může odstoupit, když ze zdravotních nebo jiných důvodů není schopen dostat požadavků svého úřadu. Ovšem zatím jediným papežem v dějinách církve, který tak učinil, je Celestin V. V roce 1294 ve věku 80 let byl zvolen papežem a cítil se od počátku přetíženo a neschopný čelit úplné nezávislosti krále Karla II. z Anjou. Jeho odstoupení mělo pro něho tragickou dohru. Ze strachu před schizmatem byl svým nástupcem unesen, zajat a až do své smrti za 17 měsíců držen v zajetí.

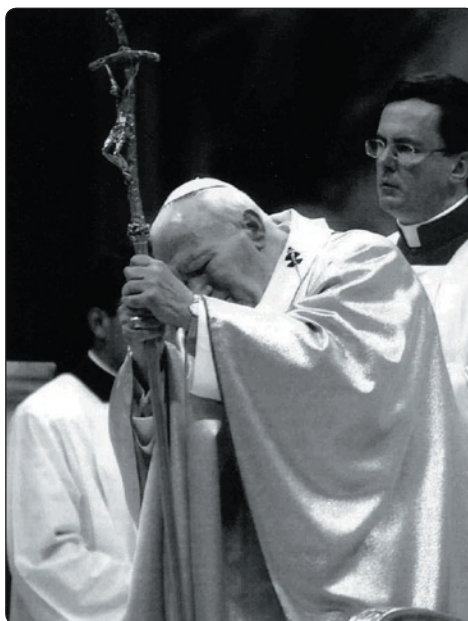
Církevní právo hovoří o takovém případě v kánonu 332, v odstavci, který má tři řádky: »Jestliže se papež zřekne svého úřadu, vyžaduje se k platnosti, aby zřeknutí bylo svobodné a řádně sděleno, nevyžaduje se, aby bylo přijato od kohokoliv.«

Papežové minulého století s výjimkou Benedikta XV. dosáhli vysokého věku. Dlouhodobého churavění na konci svého života byli všichni ušetřeni. Pavel VI. pro případ náhlého onemocnění, které by ho učinilo »služebně neschopným«, měl údajně připravenou závěť, kterou měl v zásuvce svého pracovního stolu. Před ním Pius XII., když v roce 1957 těžce onemocněl, zeptal se svého lékaře Dr. Pavla Niehanse, zda se opět uzdraví tak, aby mohl plně zastávat svůj úřad. »Jestliže ne,« tak to cituje jeho domácí sestra Pascalina Lehnertová, »okamžitě odstoupím. Doplnil jsem právě posvátné kolegium, takže kardinálové mohou bez rozpaků zvolit nového papeže, protože v této době může být papežem jen ten, kdo je schopný plného nasazení.«

Tento papež je jiný

»Schopný plného nasazení« Jan Pavel již určitě není. Ale on

je také papežem, který skončil s nepsaným zákonem, že Petrův nástupce nesmí dát najevo nemoc a sešlost. Pius XII. vynakládal velké úsilí, aby při audiencích skryl svůj zdravotní stav. Pro Pavla VI. byl zřízen ve Vatikáně provizorní operační sál, aby případné chirurgické zásahy

zůstaly před veřejností utajeny.

Zcela jinak si počíná nynější papež. Již doba jeho uzdravování po atentátu v roce 1981 byla zcela veřejnou událostí. Zcela nezvyklé pak to bylo v roce 1992, kdy papež ohlásil při generální audienci, že se bude muset odebrat do nemocnice. Tehdy mu byl odstraněn z podbřišku nádor o velikosti pomeranče.

Za rok a půl následoval pád na stupních při jedné audienci a za několik měsíců zlomenina krčku, po které, jak známo, následovala ne právě zdařilá operace, při které mu byla nasazena umělá kyčle. Brzy nato začal používat hůlku. Začal třes ruky a brzy i obtíže s řečí, příznaky Parkinsonovy nemoci. »I já jsem mezitím zestárnul,«

napsal v roce 1999 v dopise starým lidem, a ne skrývá to, ani to nemůže skrýt, protože neúprosně trvá na svém cestovním programu, který předvádí jeho křehkost široké veřejnosti.

Boží Prozřetelnost

Karol Wojtyła není muž, který by se zalekl senzací, kdyby měl jako první papež po sedmi stoletích oznámit své odstoupení. Vtiskl natolik výkonu Petrova úřadu svou vlastní pečeti, že

tento krok, kdyby byl nezbytný, byl by snad takovým korunováním jeho pontifikátu, jaké svět dosud nezažil. Ale tak jednoduché to není ani v případě tohoto papeže. Jan Pavel II. sice ví, že v čele katolické církve mnohým pohnul a mnohé změnil, až k historickému činu zasadit komunistickým systémům východní Evropy smrtelný virus. On však také žije pocitem, že není pánem svého pohnutého životního příběhu.

Minimálně od atentátu 1981 cítí, že je nesen něčím, co sám nazývá božskou Prozřetelností. Že ho kulka vystřelená z bezprostřední blízkosti neusmrtila, připisuje zásahu Matky Boží. Jan Pavel II. není mužem kurie (jako Pius XII. a Pavel VI.), on nemyslí v kategoriích římských prelátů a kardinálů, nýbrž vidí sebe jako součást zvláštní mise. Pokládá se za zvláštní nástroj Boží. A nástroj nevyskakuje sám od sebe z ruky svého mistra. Čeká, až ho sám odloží stranou. Myšlenka odstoupit

sám od sebe a vzdát se úlohy svěřené Bohem je pro Karola Wojtylu nepředstavitelná.

Spekulace

Mluvit o tom, že starý a věrný papež je důvodem k přemýšlení o možném nástupci, není zakázáno, ani to není nic neobvyklého. I když Jan Pavel II. v únoru překvapil argentinské biskupy poznámkou, že jeho nástupce ještě není ani kardinálem, objevují se od určité doby celé knihy o papežské volbě a možných kandidátech. Rakouský církevní žurnalista Heiner Boberski uvádí ve své knize celý okruh »papabili«, k němuž patří i dva kardinálové z Latinské Ameriky, jeden Afričan a vídeňský arcibiskup Schönborn. Ani kardinál Ratzinger se v poslední době nestyděl vyslovit v novinách Die Welt názor na budoucího papeže s tím, že jihoamerický nebo africký Petrův nástupce by byl »krásným znamením pro celé křesťanství«.

Ale i tak příležitostně spekulace o možném nástupci současného papeže jsou bezzubé a zcela chybí napínavé scénáře a jména přesvědčivých kandidátů. Ty tam jsou časy, kdy jako v roce 1978 silní kandidáti kardinálové Siri a Benelli vstupovali do konkláve každý s početným táborem přívrženců. I milánský kardinál Martini byl dlouho takovým »silným kandidátem« na papežský stolec jako nástupce Karola Wojtyly. Nyní odešel sám na odpočinek. Snad má Jan Pavel II. pravdu ve své záhadné poznámce, že jeho nástupce ještě není ani kardinálem.

Z Komma 11/2002
přeložil -lš-

VATIKÁN

Vatikánský tiskový mluvčí Joaquin Navarro-Valls odmítl 4. 6. dohady českého časopisu Týden, že papež plánuje po návštěvě Polska vzdát se svého úřadu. Jan Pavel II. již přijal řadu termínů na rok 2003.

Apoštolové sv. Petr a Pavel

Z velkého zástupu učedníků si Pán Ježíš Kristus vybral své apoštoly. Apoštolát předpokládá učednictví; apoštolem se může stát jen ten, kdo je učedníkem. Být učedníkem znamená splňovat dvojí podmínku: Pán Ježíš Kristus si musí učedníka povolát – povolání učedníka musí Krista věrně následovat.

Povolání skrze Ježíše Krista: Petr je jeden z prvních povoláních a Pavel je poslední povoláních apoštol. Následování Krista: Petr opouští dům a rodinu; u Pavla dojde k tak radikálnímu obrácení, že se ho učedníci v Jeruzalémě obávají, protože nemohli uvěřit, že se stal Ježíšovým učedníkem (Sk 9,26). Povolání a následování: to oba apoštoly spojuje; jinak se ale od sebe liší, jak jen se lidé mohou lišit.

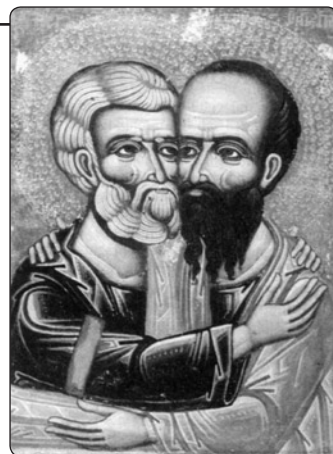
Petr je rybař z Betsaidy u jezera Genezaretského. Pavel je měšťan z přístavního města Tarsu v Malé Asii. Petr je zakouřený ve své galilejské domovně a její mentalitě, podle jeho řeči je možno vždy poznat, že je z Galileje (srov. Mt 26,73). Pavel je žid z diaspory, který od mládí zakoušel široký dech Římské říše. Petr je prostý, jednoduchý člověk, pohybuje se ve světě předmětů, které jsou na dosah – na hoře Proměnění myslí na stany, kterých je zapotřebí, když chceme někde pobývat delší čas... Pavel je vytríbený muž, který navštěvoval židovské školy, má pronikavého ducha, který míří do hloubky, a současně má sílu vidět souvislosti – ve svém 2. listě o něm Petr píše, že v jeho listech jsou místa, kterým není snadno porozumět (3,15). Když se tedy díváme na oba tyto apoštoly, jak rozdílní jsou to lidé!

Mohli bychom se domnívat, že při takové rozdílnosti mezi nimi musí existovat i zásadní protiklad. Takový protiklad bychom mohli spatřovat především vzhledem k případu, o kterém se zmiňuje list ke Galatským (Gal 2,11n). Petr, kte-

ry původně stoloval s křesťany obrácenými z pohanství, ustoupil od této své praxe, když to židokřesťany pohoršovalo. U Petra se však v tomto případě nejednalo o principiální otázku, svým chováním v domě Kornéliově (Sk 10,1n) a podobně pak v Antiochii vydal již zcela jasné svědectví o svém postoji, jednalo se pouze o určitou nedůslednost. Petr musel zažít, že když chce člověk všem vyhovět, nemůže dospět k cíli. A toto nedůsledné jednání Pavel kárá a vytýká mu to přímo do tváře, jak sám říká (Gal 11,11).

Je dobré, že tento případ je v Písmě svatém zaznamenán. Ukazuje totiž, že při stejném přesvědčení mezi lidmi, i mezi křesťany, může se vyskytovat různost metod, rozličné způsoby, které odpovídají rozdílu v temperamentu. Nebezpečné by ovšem bylo, kdybychom viděli jen povrchní odlišnost a ne základní shodu. Nebezpečné by bylo, kdyby si někdo myslel, že musí mít bezpodmínečně pravdu, když se jedná o uskutečňování toho, co nám Kristus uložil.

Jde tedy o jednotu. A to o jednotu z poslání Krista a v Kristu. Je to jednota apoštolů, je to jednota Církve. Kde není jednota, tam není Kristus. Právě Pavel bude vyvíjet velké úsilí, aby nás povzbudil »zachovávat jednotu Du-

cha ve svazku pokojů«; a uvádí důvod pro tuto jednotu: *Jen jedno je tělo, je jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden je Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec nás všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech* (Ef 4,4-6).

Při vši různosti naší podoby, našeho temperamentu, ba i při různosti našich názorů musíme zachovat konečnou jednotu Ducha, musíme ji uskutečňovat v pravdě a v lásce. A při všem tom musí být sjednocující síla samotného Ježíše Krista, tak jako jí byla u apoštolů. Když se Petr a Pavel slaví pospolu, ukazuje nám to, že při všech rozdílech patří k sobě, že jsou sjednoceni ve svém Mistru Ježíši Kristu.

Musíme se z toho poučit a při všech našich odlišnostech být v Kristu jedno jako apoštolové. To je povzbuzení a výzva ze společného svátku apoštolů Petra a Pavla.

-sks- 25/01 -lš-

POČET KATOLÍKŮ ZA PONTIFIKÁTU JANA PAVLA II.

Svatý stolec zveřejnil jako obvykle Statistickou ročenku katolické církve. Je to nejspolehlivější zdroj údajů o současném katolicismu. Podle této ročenky počet pokřtěných katolíků vzrostl od roku 1978 do konce roku 2000 o 38 % ze 757 milionů na více než jednu miliardu. V tomto pozitivním trendu vede především Afrika s přírůstkem 140 %, dále pak Asie, zatímco Evropa zaznamenala růst jen o 5,8 %. V posledních 22 letech vzrostl počet biskupů z 3 714 na 4 514, zatímco počet kněží klesl ve srovnání s rokem 1978 o 3,75 % na 405 000. Poklesl především počet řeholních kněží. Naopak přibývalo kandidátů kněžství. Zatímco v roce 1978 jich bylo na celém světě 64 000, v roce 2000 je jich 111 000, při čemž největší nárůst je v Asii a v Africe. Přibývalo také stálých jáhnů, o 678 % především v Evropě. Poklesl naopak počet řádových bratří ze 76 000 na 56 000. Také řádových sester něco ubylo, jejich počet klesl od roku 1978 o 19%.

-zenit-

Ze života P. Antonína Šuránka (1)

ÚVODEM

**P. Antonín Šuránek,
spirituál olomouckého
semináře (1902 – 1982)**

V posledním období byly z Arcibiskupství olomouckého odeslány do Říma návrhy na blahoslavení pěti osob: prvním je všeobecně známý a ctěný arcibiskup „tatiček“ Antonín Cyril Stojan, druhou je Anička Zelíková, která obětovala svoje utrpení za ženy dobrovolně podstupující potrat, třetím je „staříček“ Ignác Stuchlý, který k nám uvedl salesiány, čtvrtou je sestra Vojtěcha Hasmandová a konečně pátým je P. Antonín Šuránek, spirituál olomouckého semináře, který však po většinu času neměl možnost tuto funkci vykonávat. Dokumentace týkající se pátera Šuránka byla nejuplněnější, což je dáno jednak jeho hrdinným životem z víry a jednak tím, že se našlo mnoho nadšenců, kteří jim byli natolik osloveni, že velmi rádi buď osobním svědectvím, či jiným způsobem přispěli k právě potřebných materiálů.

CESTA KE KNĚŽSTVÍ

Narodil se dne 29. 5. 1902 v Ostrožské Lhotě na Moravském Slovácku. Den jeho narození připadl na svátek Božího Těla. Jeho matka – jako každý rok – přichystala u jejich domku oltář, na bohoslužby však již nešla, poněvadž na ni přišly porodní bolesti. Když průvod došel k oltáři u jejich domku a kněz žehnal lid monstrancí se Sanctissimem, chlapec se narodil. Tato událost jako by předznamenala jeho životní dráhu.

Po ukončení čtvrté třídy v rodné vesnici doporučili učitel a katecheta, aby jako nadaný žák přešel na měšťanskou školu v Uherském Ostrohu. Denně docházel do 6 km vzdáleného městečka. V této době zemřela Antonínovi matka. Po pohřbu zavedl Francek, nejstarší z dětí,

sourozence k soše P. Marie na bočním oltáři a řekl jim: „Toto je včel naša maměnka.“

I na měšťance patřil Antonín k nejlepším a na doporučení P. Bedřicha Vaška, který přislíbil finanční výpomoc, přešel po dvou letech na klasické gymnázium v Uherském Hradišti. Zde již musel bydlet v podnájmu a otec mu jednou týdně přinášel bochník chleba, sušené ovoce a další potraviny. Často šel pěšky, aby ušetřil za vlak. P. Šuránek po celý život na tyto oběti svého otce s vděčností vzpomínal.

Když byl Antonín v kvartě, otec se podruhé oženil. Nevlastní matka si však nepřála, aby studoval a tím zatěžoval rozpočet. Otec mu již tedy nemohl jednou týdně donášet jídlo. Antonín pokračoval ve studiích a živil se tím, že dával kondice. Bylo však období, kdy si kupoval pouze chléb a kyselý okurky a čekal, že občas od někoho nějaké jídlo dostane. Hodně peněz totiž věnoval na knihy. Teprve poslední rok měl zajištěno ubytování a stravu v jedné rodině pouze za to, že pomáhal jejich čtyřem dětem s učením. Kromě jakéhosi zajištění tam získal i vychovatelské zkušenosti, které pak v životě bohatě zúročil.

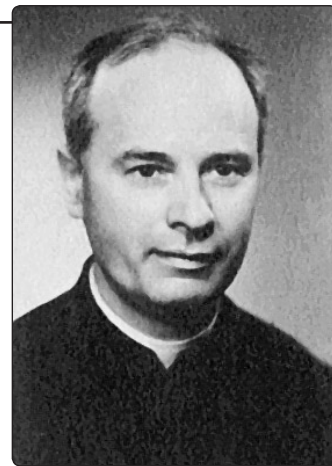
Jako student se aktivně zapojoval do spolkového života, objížděl schůze, řečnil, a to bylo spojeno s výdaji. Ve všech případech šlo o spolky katolické mládeže. I po letech mohl říci, jak kteří spolužáci s ním spolupracovali, a přesně věděl, že pět spolužáků z gymnázia bylo bez vyznání.

V r. 1920 byl jedním z hlavních organizátorů sjezdu katolického studentstva na Velehradě. Sdružení katolického studentstva bylo z rozhodnutí profesorského sboru zrušeno a mladý Šuránek měl příležitost vystoupit proti tomuto zákazu a zároveň sledovat jednání spolužáků: mnozí byli věřící, ale protestovat proti rozhodnu-

tí profesorů se neodvažovali, aby se to neprojevovalo na jejich známkách. A nakonec i mnozí z profesorů, kteří hlasovali pro zákaz, museli ocenit Šuránkovo nasazení a neohroženost, s jakou vystupoval. Když nedosáhli odvolání zákazu, založili Feriální klub slováckých katolických akademiků v Uherském Hradišti. V r. 1921 byl student Šuránek jedním z organizátorů výpravy zvláštním vlakem na biskupské svěcení „tatička“ Stojana, jmenovaného olomouckým arcibiskupem. Po maturitě vstoupil do semináře v Olomouci. Byl k tomu veden pravou touhou po službě Bohu a bližním.

V té době se v lázních Bohdaneč setkal se spisovatelem K. V. Raisem a v dopise příteli vylíčil toto setkání slovy: „Dostal jsem se do hovoru se spisovatelem, jehož jsem zbožňoval. Dával jsem pozor na každé jeho slovo... a na otázku, co budu dělat, jsem odpověděl, že míním studovat bohosloví. Čekal jsem pevně hledisko, pevný názor, a byl jsem zklamán... Několik plytkých slov, že kněžství je taky krásný stav, že v něm možno hodně vykonat pro lid, mi nestačilo.“ Šuránkuv ideál kněze byl mnohem vyšší než představa vlasteneckého kněze tehdejších liberálů. Vzorem kněze byl pro něho arcibiskup Stojan. Již v dětství o něm jako o prostém knězi slyšel mnoho vypravovat.

Šuránkova cesta ke kněžství ovšem nebyla bez krizí. Dvakrát ze semináře odešel. Podruhé již dokonce nastoupil v Praze na filosofickou fakultu, ale po krátké době v něm Boží volání zvítězilo. Je třeba připomenout, že poprvé odešel v r. 1923, podruhé o rok později. Šlo o dobu mnoha odpadů od církve. Je však také možné připomenout, že mnoho svatých kněží prošlo podobnými krizemi. Naproti tomu knězi, kteří později odpadli, měli zpravidla cestu ke kněžství bez bojů.

P. Šuránek překonání obou krizí spojoval s osobou Stojanovou. V době jeho první odchodu ze semináře arcibiskup Stojan zemřel a mladý Antonín šel na jeho pohřeb, ale v civilu. A zde se rozhodl pro návrat. Rozhodnutí vrátit se z Prahy do olomouckého semináře uzrálo v chrámu sv. Antonína ve výroční den pohřbu arcibiskupa Stojana.

KNĚZ

Prvým působištem novokněze byly Slatinice u Olomouce. Farníci si hned všimli jeho horlivosti a činorodosti. Pořídil zvony pro kostel, pomáhal lidem, kteří vyhořeli. Nejvíce však na ně zapůsobilo, když zjistili, že se za své farníky dlouho do noci modlí. Ženy ve vsi si pochvalovaly: „To só svatě panáček; takovýho zme tady ešče neměle.“ A muži jim odpovídali: „Šak nám to dalo, než zme si ho vebojovale a veprosile. Řekle nám v Holomóco na té konzistoře: Dáváme vám jednoho z nálezších. Drohé je P. Hlouch v Hololanech.“

Rozhodnutí konzistoře bylo, kromě proseb farníků, zřejmě ovlivněno i tím, že farář ve Slatinicích byl nemocen, což se projevovalo nedůtklivostí a přecitlivělostí. Dva předchozí kaplani si na něho stěžovali. Mladý P. Šuránek s ním neměl jediné nedorozumění.

Jednou z jeho povinností byla výuka náboženství ve Slatinicích, kde byla dvoutřídní škola. Učitel, který byl v církvi československé, slyšel o jeho horlivosti a vyzval některé žáky, aby mu

hlásili, co jim v náboženství říká. Když jednou P. Šuránek mluvil o kněžství, řekl dětem, že kněz je služebník nejvyššího Boha a jeho důstojnost je proto větší než důstojnost králů či prezidentů. Učitel, když se to od dětí dověděl, knězi výrok důrazně vytkl s odůvodněním, že takto snížil prezidenta Masaryka, a žádal, aby to před dětmi odvolal za v přítomnosti jeho a slečny učitelky. P. Šuránek souhlasil a dětem řekl, že se za pana prezidenta přece s nimi modlil, svým výrokem že se ho nechtěl nikterak dotknout a hned se s nimi znovu pomodlil za to, aby pan prezident náš národ dobře vedl. Tím věc skončila, avšak učitel se nechal informovat o průběhu hodiny náboženství i nadále. A přece není známo, že by se P. Šuránek někdy o tomto učiteli nepěkně vyjádřil, je však známo, že se s dětmi modlil za tohoto učitele, když se jeho žena pokusila o sebevraždu, i jindy.

Po třech letech zemřel pan farář a starosta Slatinic, který nebyl katolíkem, přesvědčoval P. Šuránka, aby se ucházel o místo faráře. Skutečně dostal – bez vlastního přičinění – jmenovací dekret na administrátora, ale zakrátko byl povolán do olomouckého semináře. K práci v duchovní správě se však ještě několikrát dostal. Po uzavření semináře působil jeden rok jako kooperátor ve farnosti Velký Ořechov u Uherského Brodu. V letech 1970 – 1975 působil v Blatničce nedaleko svého rodiště. V r. 1980 mu bylo povoleno vypomáhat v Ludgeřovicích u Ostravy, kde působil jeho synovec.

Jeho kázání bylo prosté, hojně používal příklady ze všedního života, ale bylo působivé. Při hledání svědků o životě P. Antonína se přihlásila jedna žena, která po válce byla jako dívka na pouti a slyšela ho kázat. Kázání dokázala po padesáti letech zopakovat. Jedni manželé si zase celý život pamatovali, že jim při svatbě řekl: Vstoupili jste do manžel-

ského ráje a z něho vás může vyhnat jen hřích.

S oblibou dělal stavovské promluvy. Bývaly v postní době ve všedních dnech a spojoval je s adorací. Nesmírně byl potěšen, když byla hojně navštívena kázání pro jednotlivé stavy.

Na poutním místě u sv. Antonínka dělal stavovské promluvy v neděli odpoledne. V obdobích, kdy neměl státní souhlas, posílal ručně psaná kázání některým svým spolubratrům, kteří je pak použili. Byl velmi vyhledávaným zpovědníkem. Přihlásila se řada lidí, kteří dosvědčili, co v jejich životě znamenala zpověď u P. Šuránka vykonaná před 30 nebo 40 lety. Běžně věnoval jednomu kajcíníkovi 15 i 30 minut, na poutním místě u sv. Antonína, kde měl na kajcíníky více času, byly i několikahodinové zpovědi.

Jeden muž se za války ve vězení několikrát octl v blízkosti smrti a viděl, že jeho život nebyl v pořádku. Rozhodl se, že vykoná generální zpověď, pokud přežije. Přežil a vyhledal P. Šuránka a jeho zpověď trvala od 9 do 18 hodin. Co často prodlužovalo zpověď, bývala otázka P. Šuránka: „Toho negativního jste už řekl dost, teď řekněte, co jste dělal dobrého!“ Na to nebyl kajcíník zpravidla připraven, ale P. Šuránek vyžadoval odpověď a z ní vycházel v poučení a doporučení pro další život.

Silným zážitkem bylo požehnání otce Antonína. Jeden z jeho žáků ve svém svědectví napsal: „Nikdy jsem neviděl a neslyšel žehnat s takovým zau-

jetím.“ Kněžskému žehnání přikládal velkou důležitost. Když ho navštívil nějaký kněz, vždy si od něho vyžádal požehnání. Existuje dlouhá řada lidí, které kontakt s páterem Šuránkem přivedl k horlivosti v náboženském životě. Na jednom konci jsou lidé původně vlažní či hledající, na druhém vyslovení ateisté. Uvedme alespoň jeden případ. V roce 1970 mu bylo dovoleno působit ve vesnici Blatnička na Moravském Slovácku. Po stranických prověrkách se v této vesnici rozpadla místní organizace KSČ, poněvadž ve straně zůstali pouze dva staří dělníci, Franta a Martin. Zanedlouho Franta vážně onemocněl. Jeho žena byla věřící a přišla za P. Šuránkem: „Je to neléčitelné a Franta nebyl od svatby u svátostí,“ řekla plná obav. „Modlíte se za něho?“ zeptal se kněz. „Modlím.“ – „Tak se ode dneška budeme modlit dva.“

Po několika týdnech si Franta poslal pro kněze, aby ho přišel zaopatřit. Zpráva se hned rozletěla po vesnici a donesla se i k Martinovi. „To ta jeho stará ho přinutila!“ prohlásil a hned běžel udělat pořádek. Vtrhl do kuchyně a uviděl modlící se Frantovu ženu, která mu naznačovala, aby nerušil. Martin trochu znejistěl, když seznal, že asi jde o Frantovo vlastní rozhodnutí. Hned ho však napadla druhá možnost a vrazil do pokoje, kde ležel nemocný a u jeho lůžka stál kněz. Martin hned spustil: „Franto, ty si sa zbláznil!“ „Nezbláznil sem sa,“ odpověděl nemocný slabým hlasem. „Počkej,

až ty budeš umírat, taky budeš všechno vidět jináč!“ Martin odešel zaražený, seznal, že Franta je duševně v pořádku a manželka že ho taky nedržela násilím. A ještě než byl v r. 1975 P. Šuránkovi odebrán souhlas, umíral Martin a taky on si zavolať otce Antonína, aby mu pomohl smířit se s Bohem.

Zamýšlel se nad problematikou odpadu mládeže v době dospívání. V přípravě na jednu promluvu si poznamenal: „Ztráta 14letých. Neodsoudit mládež, dát jí veliké myšlenky. To je doba, kdy obětuje všechno, odsoudí každou polovičatost, i cyniky. V těch letech ztrácí Maria nejvíce dětí, ale ne v chrámě. Mládež v té době pohrdá oficiálními autoritami. Vzpor je v nich vyvinut. Je to doba, kdy rostou vyvrhelové i světci. – To dítě je posláno, aby neslo Otcův hlas nad vodami – aby založilo novou lidskou jednotku.“

Mládež chce cosi stoprocentního, nás celé. Po odsunu Němců a příchodu první vlny dosídlenců do pohraničí volal, že pohraničí potřebuje kněze, aby bylo zachráněno. Sám každou neděli opouštěl seminář a jezdil na Jesenicko sloužit mše svaté a poskytovat duchovní službu přistěhovalcům. Zvláště v zimě, kdy přespával v promrzlé faře, šlo o svízelné cesty. Někdy s ním jezdil jeden nebo dva studenti, ti dělali kostelníky nebo hráli na varhany. Když v devadesátých letech začal v olomouckém semináři narůstat podíl studentů z pohraničí, zeptal se jeden hodnostář: „Není to ovoce práce P. Šuránka?“

V září 1950 mu bylo sděleno, že nemůže dále působit na Cyrilometodějské fakultě v Olomouci, a byl ustanoven kooperátorem ve Velkém Ořechově u Uherského Brodu. Obstarával i bohoslužby v přifařených obcích. V jedné byla jen malá kaple a počet návštěvníků bohoslužeb za působení otce Antonína rychle vzrůstal. Inicivoval výstavbu nové kaple, která byla

SEBEVRAŽDA JAKO VÝCHODISKO?

Farář Alfréd Bietighofer, který byl obviněn ze sexuálního zneužívání mladistvých, spáchal v psychiatrické léčebně sebevraždu. Je to už druhý podobný případ v USA. Jeho biskup prohlásil, že je touto tragickou smrtí hluboce zarmoucen. Také zástupce dvou mužů, kteří kněze obvinili, prohlásil, že jeho klienti přijali zprávu se smíšenými pocity a že je to něco, z čeho nejsou šťastní. Chtěli prý jen zabránit budoucímu zneužití mladistvých.

Kath-net

Rudá hvězda proti Kříži

velmi rychle hotova. Ačkoliv zde působil jen do června 1951, věřící na něho dodnes vzpomínají.

Ve výčtu vlastností otce Antonína nesmí chybět jeho silné sociální citění. Uvedme několik příkladů. Na jeho prvním působišti přišel na faru tak otrhaný žebrák, že mu dal svoje poslední kalhoty a prohlásil, že pod klerikou nemusí žádné mít.

V Olomouci byl krátkou dobu ředitelem Mariánské družiny mužů. Tam zjistil, že jeden z jejích členů, švec pan Romančík, žije ve velmi nevyhovujícím bytě a několik členů jeho početné rodiny je ohroženo tuberkulózou. Naléhavě mu doporučil, ať se přestěhuje do pořádného bytu, že zatím bude za něho platit nájem, a zároveň mu zajistil správnování bot pro seminář, aby se zlepšila jeho finanční situace.

Když působil v Blatničce, zjistil při vyučování náboženství v jedné třídě, že některé děti nechodí do školní jídelny na obědy proto, že jim je rodiče nezaplatili. Těmto dětem obědy zaplatil sám.

Když dosáhl věku 60 let, byl mu vyměřen důchod 1320 Kč. Tehdy potkal spolubratra v kněžské službě a zjistil, že ten má jen 880 Kč. Řekl mu, že se s ním rozdělí, a posílal mu měsíčně 270 Kč.

Na jeho prvním působišti za ním chodil pro almužny – a někdy i dosti velké – chudý člověk, nějaký Odstrčil. Několik lidí ho upozornilo, že ten ty peníze propjí. P. Šuránek se trápil řešením dilematu „dát či nedat“. Naštěstí byl brzy přeložen. Po 20 letech v r. 1945 za ním přišla stará Němka, která byla ve sběrném táboře a kterou propustili. Přivedla s sebou jediného člověka, který jí pomáhal – a byl to onen Odstrčil.

Po celý život žil velmi asketicky. Až do své smrti vstával ve čtyři hodiny. Jedl jen nejprostší stravu, nepil alkohol. „Knězi patří víno jen do kalichu,“ říkával.

(Pokračování příště)

Ideologie proti náboženství

Když vládu v Rusku uchvátily bolševici cestou ozbrojeného převratu v říjnu 1917, znamenalo to nejen krvavé potlačení pokusu o nastolení demokracie po pádu carství v únoru 1917. Vítězství bolševiků v občanské válce znamenalo počátek mučednické dráhy ruského křesťanství, a to jak pravoslavného, tak katolického. Podobně jako genocida Třetí říše byla již předem

Zničený interiér chrámu Alexandra Něvského

popsána v knize Mein Kampf Adolfa Hitlera, tak bylo i pronásledování křesťanů již dávno obsahem ideologických spisů bolševismu.

Navzdory tomu, co se často lidem namlouvá, že »Lenin byl dobrý, chtěl socialismus s lidskou tváří, ale Stalin všechno pokazil«, nezačala praktická likvidace ruských vyznavačů Krista až za Stalina. Prvenství patří ideologickému a politickému vůdci bolševismu Leninovi.

Na otázku, čím je pro něho náboženství, i Lenin napsal: »Náboženství je opium lidstva.« Tato Marxova teze představuje základní kámen marxistického světového názoru ve vztahu k náboženství. Všechna současná náboženství a církve a všechny náboženské organizace poklá-

dá marxismus za nástroje buržoazní reakce, kterými se buržoazie brání, vykořisťuje a ohlupuje dělnickou třídu.

Ihned po nástupu bolševiků k vládě začal sovětský komisař veřejné osvěty vydávat ateistický časopis Běžbožnik. Ten v roce 1929 uveřejnil na svých stránkách slova, která je možno označit za lapidární souhrn politiky sovětů vůči náboženství, zvláště pak vůči křesťanství: Všechna náboženství a všichni bohové jsou jed, který opijí a uspává ducha, vůli a svědomí. Všem je třeba vyhlásit nesmiřitelnou válku.

Hra zdání

V prvních měsících po říjnovém převratu vládli bolševici prakticky jen v Petrohradě a v Moskvě (a to ani ne zcela). Velká část Ruska byla pod německou okupací (trvala 1. světová válka) a došlo i k ozbrojenému pokusu svrhnout bolševickou vládu bělogvardějci, mělo také brzy dojít k ozbrojenému konfliktu s obrozeným Polskem. U vědomí slabosti své vlády a v hledání eventuálních spojenců (»užitečných idiotů«, jak říkal Lenin) začali bolševici vydávat sérii dekretů a dělali sliby, které nebyli schopni splnit. Slibovali ruským mužikům půdu (dekret o půdě), nezávislost všem národům v Rusku (dekret o národnostech) a zaručovali také »svobodu svědomí« a »svobo-

du vyznání«. Tyto sliby byly obzaženy v dekretu Rady lidových komisařů (bolševická vláda) z 23. ledna 1918. Byl to dokument o »odluce církve od státu a školy od církve«. Zdanlivě je obsah dokumentu velice slibný. Jeho litera zaručovala »svobodu náboženské propagandy« a »veškerou svobodu v náboženské výchově dětí«. Dekret likvidoval privilegované postavení pravoslavní v Rusku jakožto státního náboženství a přiznával tím svobodné vyznávání jiných vyznání než pravoslavného (např. katolicismu).

Ale to bylo jen zdání. Pozornější četba dekretu o odluce církve od státu stejně jako první ústava upřesnila, co skutečně znamená tato »odluka«. Poznámemejme, že odluka církve od státu je fixní idea evropské levice již od dob Francouzské revoluce. Ve skutečnosti aplikace této ideje rušila svobodu vyznání zaručovanou prvními paragrafy dekretu.

Především dekret z 23. ledna rušil právní subjektivitu všech náboženských organizací. Prakticky to znamenalo, že církve nemohla provozovat své vlastní školy, nemocnice a charitativní instituce. Tentýž dokument zařazoval duchovní (pravoslavné i katolické) mezi osoby zbavené volebního práva a i jiných občanských práv, jelikož byly osobami duchovními. Tak již u zrodu bolševického Ruska

Takto vypadaly masové hroby v samarské gubernii, obrovské hromady mrtvých, často ani nepohřbených těl, které byly zasypávány odpadky

našla uplatnění Orwellova zásada o »rovných a rovnějších«.

Sovětská ústava ve stejném článku, který zaručoval »svobodu náboženské propagandy«, přiznává stejnou svobodu »protináboženské propagandě«. Ve skutečnosti to bylo favorizování bojového ateismu, protože tentýž dokument zakazoval výuku náboženství u osob mladších 18 let ve státních institucích, tedy ve všech školách. Protináboženská propaganda však nejen že nebyla zakázána, ale naopak se jí dostalo od státu všestranné podpory.

Metody boje: fyzická likvidace duchovních a ničení chrámů

Svědectvím o pokrytectví sovětské vlády je skutečnost, že v době, kdy byl vydán dokument zaručující svobodu vyznání, začala fyzická likvidace křesťanského duchovenstva. První úder byl namířen proti nejpočetnějšímu křesťanskému vyznání, proti pravoslaví.

Již v roce 1918 byl zavražděno 16 pravoslavných biskupů a 3 000 pravoslavných kněží. V Permě byl biskup Andronik vyhozen z jedoucího vlaku, saratovský biskup Hermogen byl utopen ve Volze, irkutský biskup Efrém byl za živa upálen. Dramatické osudy popisovali papeži Benediktu XV. jakožto »otci veškerého křesťanstva« pravoslavní biskupové ze Sibíře (7. února 1919). V období největšího pronásledování pravoslavné církve v Rusku (do roku 1939) bylo zavražděno 130 pravoslavných biskupů. Do roku 1930 bylo uvězněno 196 pravoslavných biskupů a vyšších duchovních.

»Odluka« církve od státu (podobně jako za Francouzské revoluce) znamenala útoky na sakrální objekty a konfiskaci předmětů křesťanského kultu. Kremelské svatyně byly uzamčeny ihned po nástupu bolševiků v Moskvě. Masově byly ničeny a veřejně profanovány ostatky svatých pravoslavné církve, jako byl sv. Hermogen a Filip

v Moskvě a Alexander Něvský v Petrohradu (a to i přes to, že v tomto případě se jedná i o národní hrdinu). Slavné pravoslavné kláštery a chrámy byly oloupeny o většinu vzácných kultovních předmětů.

K ospravedlnění těchto loupeží sloužila demagogická hesla, že tyto předměty budou použity na zmírnění bídy obětí masového hladu v Povolží a Střední Rusi. Není třeba dodávat, že posloužily především k obohacení »představitelů lidu«. Bolševici přešli mlčením skutečnost, že jejich hospodářská a zemědělská politika, pustošení země občanskou válkou a zavádění socializace stálo miliony lidských životů.

Sovětská vláda masově zavírala kostely. Podle oficiálních statistik publikovaných v SSSR jen na Ukrajině bylo v letech 1917-1927 uzavřeno 2 573 pravoslavných chrámů a 48 katolických kostelů. Jen v roce 1929 zavřely sověty na Ukrajině 422 pravoslavných chrámů.

Uváděné důvody byly různé. Někde se toho údajně domáhalo místní obyvatelstvo, jinde se uvá-

dělo, že jsou to zastaralé objekty. Stačil názor jakéhokoliv úředníka, že kostel překáží pouličnímu provozu, aby zůstal zavřený.

Zavřené kostely pak komunisté měnili na kina, kavárny a kluby, pravoslavná katedrála sv. Izáka v Petrohradě a svatyně sv. Sofie v Novgorodu byly změněny na muzea ateismu. Totéž platí o chrámu sv. Vladimíra v Kyjevě. Jeden pozorovatel

Platon – pravoslavný biskup z Talinu, zavražděný 14. ledna r. 1919

vatel v té době konstatoval, že zřizování muzeí ateismu v chrámech kromě zřejmého záměru zprofanovat křesťanské svatyně ukazuje na druhé straně prav-

divost názoru, že »ateismus jakožto všechny zkameněliny patří do muzea«.

Realizace takovéto »odluky církve od státu« nebyla pouze likvidací křesťanské tváře Ruska, ale i náhradou pravého náboženského kultu novým kultem, náboženstvím vytvořeným člověkem. Bolševici, kteří uzavřeli kremelské chrámy, postavili před Kremlem Leninovo mauzoleum. To dodnes plní roli svatyně, která uchovává největší »relikvii« ruského a světového komunismu, nabalzamovaného »vůdce revoluce«.

Velmi výmluvná je v tom směru historie zboření chrámu Božského Spasitele v Moskvě. Ten byl vybudován v roce 1912

Došlo to dnes již tak daleko, že stát i Církev jsou odloučeny jakoby dělicí hradbou. Ústava a správa státu pohrdá posvátnou autoritou božského práva, aby se zabránilo veškerému vlivu náboženství na veřejný život. V konečném výsledku je cílem úplné vykořenění apoštolské víry, a kdyby to bylo možné, odstranění samotného Boha ze světa. Můžeme se při pohledu na takovou pýchu a opovržlivost divit, že většina lidstva se zaplétá do démonického zmatku a drtí je příboj bouřlivých zvrátů, že všechna lidská srdce sužuje úzkost a strach před hrozícími nebezpečími? Základní pevné pilíře veřejného blaha se musí zřítit, jestliže se bude pohrdat náboženstvím. Bůh však přenechal buřiče na pospas spravedlivému a zaslouženému trestu: jejich chamtivost, takže budou otročit svým pudům, až svou neukojitelnou chamtivostí zničí sami sebe.

Lev XIII. Encyklika Annum Sacrum z r. 1899 o zasvěcení světa Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

jako votum vděčnosti za vítězství Ruska nad Napoleonem v roce stého výročí tohoto vítězství. Velikost tohoto objektu způsobila, že sovětská vláda potřebovala k jeho likvidaci několik měsíců. Nejdříve měl být letecky bombardován, ale z obav, že by pilot mohl chybit, bylo od bombardování upuštěno. Na místě tohoto chrámu chtěl Stalin postavit supergigantický Leninův pomník (jenom prst na soše tvůrce sovětského panství měl mít délku 6 m). Dnes již na tomto místě stojí obnovený chrám Božského Spasitele v původních rozměrech. Ruská vláda vrací chrám za velkých nákladů jeho původní vnitřní výzdobu.

(Pokračování)

Mnišský život – příklad pro všechny křesťany

Z promluvy Jana Pavla II. v Rilském klášteře v Bulharsku

Během své návštěvy v Bulharsku jsem toužil přijít do Rily, abych uctil ostatky svatého mnicha Jana a mohl vám všem podat svědectví o své vděčnosti a přízni.

Vícekrát jsem vyzvedl vzácný přínos, který znamená pro církevní společenství váš příkladný život. V apoštolském listě *Oriente lumen* jsem napsal, že chci pohlížet na široké pole křesťanství Východu ze zvláštního nadhledu, který dovoluje postřehnout v něm mnohé rysy. Jsem totiž přesvědčen, že mnišská zkušenost představuje samo srdce křesťanského života, takže je možno ji předložit všem pokřtěným jako vzorovou.

Velký západní mnich a myslitel Vilém ze Saint-Thiery nazývá vaši zkušenost, která oživila a obohatila mnišský život katolického Západu, »světlem přicházejícím z Východu«. S ním mnoho jiných duchovních osobností Západu vyslovilo chválu a uznání bohatství východní mnišské spirituality. Jsem rád, že k tomuto sboru mohou připojit také svůj hlas a vyslovit uznání významu té cesty posvěcení, o níž pojednávají spisy a život tolika vašich mnichů, kteří podali výmluvný příklad radikálního následování Pána Ježíše Krista.

Mnišský život v síle své nepřerušené tradice svatosti, na které se zakládá, střeží věrně některé prvky křesťanského života, které jsou důležité i pro dnešního člověka: mnich je evangelijní pamětí pro křesťany i pro svět.

Jak učí svatý Basil Veliký, křesťanský život je především zřeknutí se: hříchu, světskosti, idolů, aby člověk mohl dospět k jedinému pravému Bohu a Pánu, Ježíši Kristu (srov. 1 Sol 1, 9-10). V mnišství se toto zřeknutí uskutečňuje radikálně. Zříká se domu, rodiny, povolání a dober pozemských v ustavičném

hledání oněch věčných, zříká se egoistické lásky, aby poznal Boží nekonečnou lásku a stal se schopným milovat bratry. Askeze mnicha je především cestou odříkání, aby mohl přilnout stále více k Ježíši a byl proměněn energií Ducha svatého.

Blažený Jan z Rily – kterého jsem chtěl mít zobrazeného spolu s jinými východními a západními světci na mozaice v kapli Matky Vykupitele v apoštolském paláci ve Vatikánu a jehož je tento monastýr trvalým svědectvím – když uslyšel Ježíšovo slovo, které vyzývalo, aby se zřekl všeho majetku a rozdál ho chudým, opustil všechno pro drahocennou perlu evangelia a vstoupil do školy svatých asketů, aby se vycvičil v duchovním boji.

Duchovní boj je dalším prvkem mnišského života, kterému se dnes musí znovu naučit všichni křesťané, aby ho opět uskutečňovali. Jedná se o umění skryté a vnitřní, o neviditelný

zápas, který mnich vede den co den proti pokušením, proti špatným vnuknutím, kterými se démon pokouší vniknout do jeho srdce; tento boj se stává ukřižováním v opuštěnosti kvůli čistotě srdce, jež dovoluje vidět Boha, a kvůli lásce, jež umožňuje mít účast na životě Boha, který je láska.

V křesťanském životě dnes více než kdy jindy jsou přítomny svůdné idoly, naléhavá pokušení; umění duchovního boje, rozlišování duchů, svěťování svých vlastních myšlenek duchovnímu vůdci, vzývání svatého Ježíšova jména a jeho milosrdenství, to vše se musí vrátit a stát se součástí vnitřního života Pánova učedníka. Tento boj je nezbytný, abychom nebyli rozptýlení, příliš zaneprázdnění, a žili v ustavičném usebranosti s Pánem.

Svatý otec Jan Pavel II. v Rilském klášteře

S duchovním bojem prožíval blažený Jan z Rily také »podřízenost v poslušnosti a ve vzájemné službě«, jak to vyžaduje společný život. Klášter je místem pro každodenní uskutečňování »nového přikázání«, je to dům a škola společenství, je to prostor, ve kterém se slouží

bratřím, tak jak chtěl být i Ježíš služebníkem uprostřed svých učedníků. Jak silné křesťanské svědectví nabízí mnišské společenství, když žije v autentické lásce! Při pohledu na ně i nekřesťané jsou vedeni k tomu, aby poznávali, že Pán je stále živý a působí ve svém lidu.

Blažený Jan pak poznal poustevnický život ve skličnosti a v pokání, ale především v ustavičném naslouchání Slovu a vytrvalé modlitbě, až se stal, jak říká sv. Nilo, »teologem«, to je člověkem obdařeným moudrostí, která není z tohoto světa, nýbrž pochází od Ducha svatého. Závěť, kterou napsal Jan z lásky ke svým učedníkům, kteří toužili mít jeho poslední slovo, je mimořádným svědectvím o hledání a prožívání Boha, kterého se dostává těm, kdo touží vést autentický křesťanský a mnišský život.

Mnich v poslušnosti k Pánovu volání nastupuje cestu, která začíná u zřeknutí se sebe sama, a dospívá až k dokonalé lásce, v jejíž síle zakouší stejné pocity jako Kristus: stává se tichým a pokorného srdce, má účast na Boží lásce ke všemu stvoření, a jak říká Izák Syrský, i k samotným nepřátelům pravdy.

Jelikož se stal schopným dívat se na svět Božíma očima a být vždy podoben Kristu,

směřuje mnich k poslednímu cíli, pro který byl člověk stvořen: k zbožštění, k účasti na trinitárním životě. To je možné skrze milost jen tomu, kdo se skrze modlitbu, slzy lítosti a lásku otevírá, aby přijal Ducha svatého, jak připomíná jiný velký mnich této milované slovanské země, Serafim ze Saratova.

Jaká svědectví o cestě ke svatosti vyzářovala během staletých dějin tohoto Rílského monastýru z něho i z jiných pravoslavných monastýrů! Jak velký dluh vděčnosti má všeobecná církev vůči všem těm asketům, kteří dokázali připomínat to »jediné potřebné, poslední cíl člověka«.

Obdivujeme s vděčností drahocennou tradici, kterou východní mniši věrně prožívali a kterou nepřestávají předávat z generace na generaci jako znamení autentického »eschata«, totiž té budoucnosti, ke které Bůh ustavičně volá každého člověka skrze vnitřní sílu Ducha svatého. Oni jsou znamením skrze své klanění Troji-

ci v liturgii, skrze společenství prožívané v agapé, skrze naději a přímlovu, která zahrnuje každého člověka a každé stvoření až k prahům pekla, jak připomíná svatý Silván z Athosu.

Draží bratři a sestry, všechny pravoslavné církve vědí, že monastýry jsou nedocenitelným dědictvím jejich víry a jejich kultury. Čím by bylo Bulharsko bez Rílského monastýru, který v nejtemnějších dobách národních dějin držel zapálenou pochodň víry? Čím by bylo Řecko bez hory Athos? Nebo Rusko bez oné miriady příbytků Ducha svatého, které mu dovolily přemoci peklo sovětského pronásledování? Nuže, biskup Říma je dnes zde, aby vám řekl, že také latinská církev a mniši Západu jsou vám vděční za váš život a vaše svědectví!

Milovaní mniši a mnišky, Bůh vám žehnej! Ať vás utvrdí ve víře a v povolání a učiní z vás nástroje společenství své svaté Církve a svědky své lásky ve světě.

Bolletino Vaticano

IZRAEL VARUJE PŘED KATASTROFOU S DALEKOSÁHLÝMI DŮSLEDKY

Mešita Al-Aksa na chrámovém vrchu v Jeruzalémě je ohrožena. Podle údajů publicisty Alexandra Schicka hrozí vážné nebezpečí, že se zhroutí jižní zeď této stavby, neboť se na ní objevila vydutá boule o průměru půl metru.

Zeď je vysoká 10 m a dlouhá 32 m. Islámské náboženské hlídky nedovolují přístup ke stavbě, takže není možné zjistit přesný rozsah poškození. Z případného zhroucení může vzejít politická katastrofa, protože muslimové by to připisovali výlučně na vrub Izraeli. »Je to časovaná puma nedozírného dosahu.«

ŽENA SI ZBYTEČNĚ VYŽÁDALA »POMOC K SMRTI«

Jak bylo oznámeno v Austrálii, 22. května byla po široké kampani použita eutanázie u jedné ženy, která se domnívala, že trpí rakovinou. 69letá Nancy Cricková měla svou internetovou stránku, na které informovala o svých bolestech, ztrátě váhy a průjemech. Protože se domnívala, že má rakovinu, zahájila kampaň o povolení eutanázie, která by jí mohla podle jejích názorů pomoci. Její usmrcení se uskutečnilo za přítomnosti 21 svědků pomocí jedu, který se používá ve veterinárním lékařství k utracení nemocných zvířat.

Při pitvě paní Crickové nezjistili lékaři ani sebemenší náznak rakoviny. Policie nyní vyslýchá všechny svědky tohoto případu. Zastánci eutanázie tvrdí, že se jedná o »čistě akademické diskuse«.

Podle kath-net

Dal život za své přátele

Vzpomínka na znojemského faráře F. K. Nesrovnala

Narodil se 16. srpna 1896 v Brně-Zábřdovicích. K rozhodnutí stát se knězem ho přivedl pozdější biskup Karel Skoupý. Odešel studovat do Innsbrucku k jezuitům. Vstoupil do řádu a stal se horlivým exercitátorem na poutních místech na Moravě. Měl vřelý vztah k mladým lidem. Některé jejich životní příběhy, jak je poznal při exerciciích, popsal literárně (Tajemství šťastného mládí). Řídil časopis Dorost.

Jako čtyřicetiletý pořádal o uvolnění z jezuitského řádu, aby se mohl starat o maminku, která ho pak provázela na všech působištích.

Druhou světovou válku prožil jako duchovní správce v Biskupicích u Prostějova. Velkoryse a neohroženě ukrýval mladé lidi, kteří utekli z nucených prací v Říši. Byl kvůli tomu vyšetřován a vězněn.

Po skončení války se vrátil k exerciční práci a získal si srdce mnoha mladých. Po likvidaci řeholníků v dubnu 1950 přišel na uprázdněnou faru ve Znojmě a hned se dal do práce. Navazoval na bohatou duchovní žejň po bratřích dominikánech. Znojmo mu tak vděčí za překlenutí propasti, kterou způsobila likvidace kláštera. Postaral se také o studenty z rozpuštěného alumnátu a vyučoval v hodinách nepovinného náboženství. Říkal mladým otevřeně pravdu o mravním profilu Lenina a Stalina a jejich nesčetných umučených a popravených obětech. Pořádal i v dusné atmosféře padesátých let na faře tajně exercicie. Pro kostel

dal zhotovit sochu sv. Judy Tadeáše, kterého byl ctitelem.

Vzhledem k blízkosti státní hranice přicházeli za ním známí, kteří chtěli tajně emigrovat. Nedbal na riziko a snažil se jim pomoci. Státní bezpečnost to vyslídila. Po prvním surovém vyšetřování byl ještě propuštěn, ale brzy byl znovu odvezen do Brna, kde byl vyslýchán jako »vaticánský špión«. Chystali s ním monstrproces. Mnoho při tom vytrpěl. Jeho zdraví podlomene již z nacistických vězení velice trpělo komunistickým mučením. Současně s ním zatkli jeho sestry a neteř. Ke konfrontaci ho přivedli nahého, s mnoha modřinami na těle. Ještě téhož dne oznámili, že spáchal sebevraždu oběšením. Bylo to 2. června 1952.

Pohřbu na brněnském ústředním hřbitově se mohli účastnit jen nejbližší příbuzní. Jeho sestra si mohla prohlédnout zemřelého a nenašla na něm nejmenší známku po uškrcení. Podle svědectví spoluvězňů nemohl mít u sebe nic, co by k oběšení použil. Kolovala i nesmyslná historka, že se oběsil ve vlaku na zachodku.

Život tohoto kněze, který se obětoval za své přátele, nebyl dosud doceněn. Všemohoucí je však věrný a otec Nesrovnal u něho jistě našel zaslouženou odměnu. Dne 2. června vzpomněli věřící ve Znojmě při mši svaté na svého bývalého faráře.

Bývalí farníci prosí o modlitbu za tohoto obětavého kněze.

*Ing. Jan Kalný,
Josef Sova*

POSTAVENÍ RODINY

Sněmovna reprezentantů USA chce prosadit do ústavy zákon, že manželství je pouze řádné spojení mezi mužem a ženou. Iniciativu podporují jak republikáni, tak demokraté. Chtějí tak dosáhnout toho, aby postavení manželství bylo definováno soudy. »Není možno připustit, aby lidé, kteří stojí mimo manželství, určovali, co má manželství znamenat pro všechny,« řekl Ronnie Shows. K přijetí je třeba dvoutřetinové většiny.

Skutečná tvář otce Pia (25)

Mimo dobu, kdy slouží mši svatou, nosí ustavičně rukavice, ve dne hnědé, v noci bílé, a sám si je pere ve své cele. Rána v boku krvácí tak vydatně, že otec je nucen několikrát denně vyměňovat obvaz. Svaté officium přísně zakázalo rozdávat zakravené obvazy.

Nemá nám toto prozřetelné nařízení připomenout, že krvácí nejen tělo P. Pia, ale i jeho duše? Že výkupný význam těchto stigmat spočívá v tom, že obnovuje z vlastní dobré vůle vyslovení souhlasu s vůlí Pána, který ho zve, aby s Ním měl účast v Jeho božské agonii? – Ani Padre Pio není vždy posilován stavem milosti. Velikost darů Ducha svatého, které obdržel, dovoluje, abychom se domýšleli, jaká ho ohrožují nebezpečí, a pochopili jeho ustavičný stav obležení, ve kterém musí vydržet celý život. Protože nepřítel, ten »brutto cosacco« (ohyzdny chlapík) jak ho P. Pio nazývá, ustavičně číhá, jak by tělo zasažené ranami, s duší pohrouženou do smrtelných úzkostí, nějak pošpinil. Dokud trvá jeho život, trvá i boj a nebezpečí neustává. Způsobili bychom mu velkou křivdu, kdybychom ho pokládali za »nadlidskou« bytost, za jakou ho označují příliš naivní ctitelé otce Pia. Protože jeho velikost spočívá v tom, že se stal žijícím obrazem svého ukřižovaného Mistra, Muže bolesti (ale nikoliv »nadčlověkem«), toho, který ho každou vteřinu vyzývá ke spoluúčasti na svém utrpení, a tak P. Pio musí v každé sekundě svého života potvrzovat volbu, kterou provedl. A ještě jedna věc: jeho tělesné rány jsou jen znaky, které přijala jeho duše, když přijala závazek doplnit to, čeho se nedostává v umučení Spasitele pro spásu světa. Pamatujme si tedy, že církev ho svým postupem netrá, nýbrž ho brání.

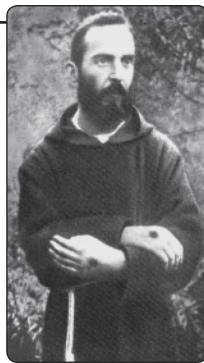
P. Pio prosí své neblížší, aby se za něho modlili. Bylo by nemoudré, kdybychom se tomu

divili. To, co my ve své prostotě pokládáme za vyznamenání, je pro něho ustavičnou těžkou zkouškou. Po počátečním otřesu a obtížích prvních měsíců se P. Pio postupně přizpůsobil tomuto stavu věcí. Spolu s ranami uděluje mu Pán také svou sílu. Všichni, kdo ho znají, ujišťují, že od památného 20. září 1918 se jeho zdravotní stav, dříve tak špatný, podstatně zlepšil, a to i přes stálé krvácení a snížení příjmu potravy. Aby nepohoršoval své spolubratry, zasedá spolu s nimi v poledne ke stolu, ale jeho oběd se skládá pouze ze salátu, čerstvé zeleniny, občas ryby a sýra, limonády nebo piva. Ráno po mši svaté vypije velkou sklenici vody.

* * *

Čím výše se duše vznáší – říká sv. Jan od Kříže – tím hlouběji zasahují její zkoušky. Postačí porovnat rysy P. Pia, vyfotografovaného na příkaz církevní vrchnosti po přijetí stigmat, plné nadšení, ale jakoby zkroucené výrazem utrpení, s krásným a spokojeností zářícím obličejem ve zralém věku, abychom pochopili, jak vysoko vystoupil od té doby. Že by nyní méně trpěl? Zdá se, že je tomu naopak, ale duše věrného sluhy je zaplavena radostí. Rozkvět ve stavu milosti přetváří tělo a »činí ho zářícím«, jak říká Pán. Vliv, jakým Padre Pio působí na zástupy, které ho obléhají, pochází nesporně z darů Ducha svatého, které vlastní, ale ještě více z vyzařování přítomnosti, jak On se v něm zrcadlí a projevuje. Bylo by velkou křivdou na otci Piovi, kdybychom za tím, co je hmatatelné, za jeho stigmaty a vzácným úsměvem, nepostřehli toho, který je duší jeho duše a životem jeho života.

Otec Pio se dal cele do služeb duší a byl svým kněžským posláním určen stát se jejich lovcem, obětovaným umučení Páně, které sdílí tím, že snáší stig-

mata a nesčetná utrpení fyzická i morální, která jsou pro nás nepředstavitelná. Služba duším je smyslem jeho bytí.

Bůh ho k tomu obdařil charismaty a dal mu moc vyvolávat u lidí takové duševní otřesy, že i nejzatvrzejší z nich se zastaví u mřížky jeho zpovědnice. Jako svatý farář Arský, kterého určitými charakterovými rysy připomíná, je do slova a do písmene kořistí hříšníků.

Díky jeho spolubratřím a duchovním synům mohla jsem si učinit určitou představu, co ho stojí některá obrácení. Již zdaleka odhaduje, že se blíží marnotratní synové, pokrytí špínou, ulepení blátem vin. Již dlouho před setkáním podstupuje úporný boj, aby je vytrhl zlu dříve, než zazní ortel spravedlnosti.

»Zase nějaká velká ryba vplouvá do tvých sítí,« říkají se soucitem jeho spolubratři.

P. Pio opět nese výkupnou oběť: své rány, krev svého těla, krev své duše. Bez prolití krve není odpuštění hříchů – praví list k Židům (9,22). Jak na to můžeme zapomenout? Duše neziskáváme proto, že za ně neplatíme plnou cenu.

Když mluvíme o slavném soupisu jeho obdivuhodných vítězství, neztrácejme ze zřetele tyto základní skutečnosti. Padre Pio je více než svatý kouzelník, schopný svou zručností upokojit náš hlad po zázračnu. Jeho zázraky není možno přičíst ke kronikářským zajímavostem. Jejich úkolem je sehrát roli návnady a o tom nekrásnějším, čemu spoutané duše vděčí za své osvobození, se nikdy na tomto světě nedovíme.

Pokládali jsme za potřebné uvést tyto skutečnosti dříve, než

začneme vyprávět o této oblasti činnosti P. Pia, protože určitý druh senzační literatury, která je naivní a povrchní, vyvolal v určitých prostředích nedůvěru, a dokonce nechť k velkému apoštolu ze San Giovanni Rotondo.

* * *

Padre Pio se tedy natrvalo usadil v San Giovanni. Lékaři, kterým bylo svěřeno určit diagnózu jeho ran, museli přiznat – po dvou letech pečlivých šetření – že povaha těchto ran nespadá pod hodnocení vědy v dnešním stavu jejího rozvoje. Vatikán doporučuje prozíravě co největší obezřetnost. Snadno lze podnítit fanatismus a vyvolat modloslužbu ve vztahu ke »svatým«, kanonizovaným za života. V zákoutích lidské přirozenosti se stále skrývají pozůstatky pohanství. Předčasné vyvýšení P. Pia – který ustavičně zpovídá – vystavilo by všanc jeho apoštolské poslání. Tak se jeho představení, kteří dostali příkaz, aby nad ním pilně bděli, rozhodli, že ho přemístí někam jinam, kde by byl méně známý.

Zpráva o tom se rychle roznesla a pobouřila lidské mysl. Bdělí obyvatelé Apulie by nikdy nedovolili, aby jim někdo provedl takový trik. Jejich vlastní »santo« by jim měl být odebrán a převezen někam jinam? Per Bacco! Ať to zkusí!

Jednoho krásného rána se klášter otců kapucínů ocitl v obležení. Z celého okolí přišli sedláci, obstoupili brány a hlídali každého, kdo vycházel. Byli vyzbrojeni »sekerami, kosami a cepy«. Někdo mi vyprávěl – uvádím to pro úplnost – že bylo slyšet výkřiky: »Nedovolíme, aby odtud odešel živý!« Nu což, »santo« je místní chloubou, mají na něho právo až po smrt... Postoj obléhajících byl tak hrozivý, že klášterní vrchnost cítila nezbytnost ustoupit. Marná sláva, když nechtějí dovolit, aby odejel, Padre Pio zůstane zde.

(Pokračování)

BISKUP Z HAARLEMU UZNÁVÁ »PANÍ VŠECH NÁRODŮ«

Biskup Joseph Mary Punt z Haarlem-Amsterdamu formálně potvrdil nadpřirozený charakter mariánských zjevení v Amsterdamu. Uvádí to katolická tisková kancelář »spirit-daily«. Tim se zjevením »Paní všech národů« dostává oficiální uznání Církve.

Zjevení probíhala v letech 1945 a 1959: Žena jménem Ida Peedermannová, která zemřela v roce 1996 ve věku 90 let, měla opakovaně mariánská zjevení. V biskupově prohlášení se říká, že zjevení byla předmětem šetření po dobu šesti let a byla přitom zkoumána i spiritualita, četná obrácení a uzdravení.

Jak biskup dále sdělil, byli k poradám přizváni psychologové a teologové a konstatovali, že se nevyskytují žádné psychologické ani teologické překážky, které by bránily uznání nadpřirozeného charakteru těchto zjevení. „Ve světle a síle těchto doporučení, svědectví, vývoje a po dlouhém uvažování v modlitbě a teologické reflexi dospěl jsem k závěru, že zjevení »Paní všech národů« v Amsterdamu jsou nadpřirozeného původu.“

Současně biskup zdůraznil, že stále ještě trvá »vliv lidského činitele«. „Zjevení jsou pomocí, jak porozumět znamením doby a možnosti žít dokonaleji podle evangelia. A znamení této doby jsou dramatická.“ Úcta k »Paní všech národů« může napomáhat najít správnou cestu v dramatech dnešní doby. „Je to cesta k novému a zvláštnímu vylití Ducha Svatého. Kdo jiný by mohl vyléčit tak velké rány naší doby?“

Biskupův dopis je datován 31. května 2002. Oficiální tiskové sdělení se uskutečnilo 10. června 2002.

Řehole a život menších bratří je toto: Zachovávat svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista životem v poslušnosti, bez vlastnictví a v čistotě.

Rád minoritů sv. Františka z Assisi zve z řad mladých mužů všechny zájemce o řeholní život v duchu zásad sv. Františka z Assisi na exercicie ve dnech 5. až 7. července 2002. Další termín je od 9. do 11. srpna 2002.

Konvent minoritů u Matky Boží, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava. Tel. číslo: 066/7303604, e-mail: jih-min@volnz.cz

POUŤ DO MEDŽUGORJE – VÝSTUP NA PODBRDO A KRIZEVAC – 4. AZ 10. ZÁŘÍ 2002

Na tuto pouť je možné závazně se přihlásit do konce července u paní Dany Poláškové na uvedené adrese, nebo telefonicky na tel. číslo: 0633/632 284 – denně od 9.00 hod. do 20.00 hod. Je třeba udat Vaše rodné číslo a číslo pasu! Poutě bude zajištěna přes Centrum Verité v Praze Dr. Mráčka. Na zpáteční cestě bude koupání v moři. Cena zájezdu, pokud bude autobus obsazen z okolí Uh. Brodu, je 1630 Kč, jinak 1780 Kč.

Nocleh činí 30 EUR. Kněží, bohoslovci a řeholníci platí pouze nocleh (30 EUR), cestovné mají zdarma. Lidé sociálně slabší mohou požádat o slevu.

Dana Polášková, Družstevní 1560/e,
688 01 Uherský Brod 1, tel.: 0633/0632284

PROGRAM POUTNÍCH BOHOSLUŽEB V KLÁŠTERNÍM KOSTELE SV. PROKOPA NA SÁZAVĚ

Čtvrtek 4. 7. – svátek sv. Prokopa, **malá svatoprokopská pouť** – 8.00 hod. – mše sv. kolínského vikariátu; *10.00 hod. – kněžská mše sv., celebruje Mons. ThDr. Michael Slavík; *18.00 hod. – staroslověnská řeckokatolická sv. liturgie.

Pátek 5. 7., slavnost sv. Cyrila a Metoděje – 8.30 hod. – mše sv.; *18.00 hod. – staroslověnská řeckokatolická sv. liturgie.

Sobota 6. 7., pouť řeckokatolíků – 10.00 hod. – staroslověnská sv. liturgie.

Neděle 7. 7., velká svatoprokopská pouť – 8.00 hod. – staroslověnská řeckokatolická sv. liturgie; *10.00 – **slavnostní mše sv.**, celebruje J. E. Miloslav kardinál Vlk.

Ke společným modlitbám na Sázavě zve duchovní správce farností a rád basilánů.

Liturgická čtení

Neděle 23. 6. – 12. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 20,10–13
Ž 69(68),8–10.14+17.33–35
Odp.: 14c (*Vyšlyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)
2. čt.: Řím 5,12–15
Ev.: Mt 10,26–33

Pondělí 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1–6
Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15
Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)
2. čt.: Sk 13,22–26
Ev.: Lk 1,57–66.80

Úterý 25. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 19,9b–11.14–21.31–35a.36
Ž 48(47),2–3a.3b–4.10–11
Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčné trvání svému městu.*)
Ev.: Mt 7,6.12–14

Středa 26. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 22,8–13; 23,1–3
Ž 119(118),33.34.35.36.37.40
Odp.: 33a (*Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů.*)
Ev.: Mt 7,15–20

Čtvrtek 27. 6. – nez. pam.

sv. Cyrila Alexandrijského
1. čt.: 2 Král 24,8–17
Ž 79(78),1–2.3–5.8.9
Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména, Bože, vysvoboď nás!*)
Ev.: Mt 7,21–29

Pátek 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: 2 Král 25,1–12
Ž 137(136),1–2.3.4–5.6
Odp.: 6a (*Ať se mi jazyk přilepí k patru, když na tebe nevzpomenu.*)
Ev.: Mt 8,1–4

večer: vigilie slavnosti sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 3,1–10
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
2. čt.: Gal 1,11–20
Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18
Ev.: Mt 16,13–19

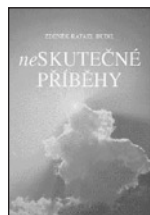
Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	23. 6.	24. 6.	25. 6.	26. 6.	27. 6.	28. 6.	29. 6.
Antifona	1136	1396	1166	1181	1197	1708	1405
Žalm	784	783	783	784	784	786	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1396	1166	1182	1198	1708	1406
Antifony	1137	1397	1167	1183	1198	1214	1407
Žalmy	1137	813	1167	1183	1199	1214	813
Kr. čtení a zpěv	1140	1397	1170	1186	1201	1710	1407
Antifona k Zach. kantiku	701	1397	1170	1186	1202	1403	1407
Prosby	1140	1398	1171	1186	1202	1711	1407
Záv. modlitba	701	1398	1171	1187	1402	1403	1408
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1264	1172	1187	1203	1219	1264
Antifony	1142	1398	1172	1188	1204	1219	1408
Žalmy	1142	1265	1172	1188	1204	1219	1265
Krátké čtení	1144	1399	1175	1190	1206	1221	1408
Záv. modlitba	701	1398	1175	1191	1206	1222	1408
Nešpory:							
Hymnus	1132	1394	1400	1176	1192	1207	1409
Antifony	1133	1395	1400	1177	1193	1208	1404
Žalmy	1133	1751	1761	1177	1193	1209	1670
Kr. čtení a zpěv	1135	1395	1400	1180	1196	1211	1404
Ant. ke kant. P. M.	700	1395	1401	1180	1196	1211	1404
Prosby	1135	1395	1401	1180	1196	1211	1405
Záv. modlitba	701	1396	1398	1181	1197	1402	1405
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1238

Nabídka Matice cyrilometodějské s. r. o.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

NOVINKY

Zdeněk Rafael Budil: neSKUTEČNÉ PŘÍBĚHY

V příbězích plných fantazie, nejčastěji v „ich formě“, autor předkládá klíčové životní situace. Smysluplně, s elegantním důvtipem a věroučnou logikou znovu a znovu využívá milosti přecházet mezi tímto a oním světem. Čtenář se zaujetím vychutná odhalování pravé podoby příčin a důsledků lidských tužeb a odmítání, lásky, smrti, samoty, moudrosti, spravedlnosti, pravdy... V podstatě dialogické vedení příběhů, podobenství, meditací působí velmi svěže. Autor některá svá témata personifikuje a nechává je jednat v konkrétních situacích, mnohdy je příběh spojen s každodenním životem barvitými materiálními detaily; snad aby čtenář pak, o to víc překvapen, přijímal jako primární rozměr života z Pánovy milosti znovu a hlouběji objevenou dimenzi duchovní.

Brož., A5, 224 stran, 149 Kč

Jiří Vilfred: STUPNĚ NADĚJE

Žijeme v době, kdy hmotný zisk a sexuální posedlost v pojetí mnohých lidí ospravedlňují myšlení a konání bez jakýchkoliv zábrán. Terorismus dosud nepoznaného rozsahu a účinku, drogy, vše živé i neživé stvoření ničící tornáda, sopky, požáry, zemětřesení a záplavy, zločinnost, zhoubné epidemie, hladomory a neuvěřitelná chudoba – to vše podstatné části lidstva nestačí k prosté výzvě: Čiňme pokání, věrme v Boha a jeho zákon. A přece se najde v této beznaději mladík, jemuž prožitá autonehoda připomene, kdo je onen Tvůrce, bez něhož žádná náprava není možná. Mladí manželé v posvátné chvíli blízkosti Matky Boží překonávají své sobectví a přestanou se rozvádět. Řádová sestřička v době pronásledování překoná strach a dodává sílu příslušníkovi PTP. Vysokoškolský student projde úskalím životního tápání a vstupuje na cestu povolání. Sám

život tvoří tyto příběhy – tyto stupně, nebo alespoň stupínky na cestě ke spáse, a záleží jenom na nás, zda nás zaujmou.

Brož., A5, 102 stran, 79 Kč

P. František Opletal: ROZJÍMÁNÍ NAD ŽALMY

Žalmy patří k nejkrásnějším modlitbám. Je v nich vyjádřeno všechno, co si člověk může přát a na Bohu žádat. Zároveň je v nich jakási podivuhodná síla, která vzbuzuje v duších snahu o všechny ctnosti. Ze žaltáře se modlil sám Kristus a apoštolové. Proto je modlitbou církve. A proto se P. Opletal snaží proniknout rozjímáním do obsahu žalmů i jejich ducha. Tak se zúčastněným otevírá duchovní cesta žaltáře, který je ve své podstatě hlasem církve.

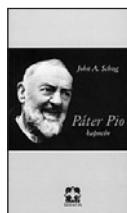
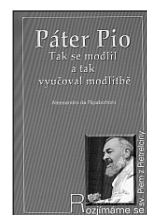
Brož., A5, 360 stran, 225 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Alessandro da Ripabottoni: PÁTER PIO – Tak se modlil a tak vyučoval modlitbě

V tomto svazku autor čtenářům předkládá jednak příklad P. Pia, jednak dává okoušet něco z bohatství jeho dopisů těm, které P. Pio duchovně vedl. Všechno je zaměřeno na základní téma duchovního života, jímž je bezesporu modlitba. A P. Pio byl skutečným mistrem modlitby.

Paulinky, brož., zúž. A5, 168 stran, 189 Kč

John A. Schug: PÁTER PIO – KAPUCÍN

Po sedmiletém důkladném zkoumání životopisných údajů nám J. A. Schug, kapucín z Oklahomy v USA, předkládá místy neuvěřitelný životní příběh P. Pia. Kniha je ve slovenštině.

Serafín, 3. vydání, brož., zúž. A5, 200 stran, 90 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.